

Hồi 1

Mưa Gió Máu Tanh

Chính giữa sân trường Phi Long Sơn Trang bảy vị lão nhân mình vận võ phục, lưng đeo trường kiếm đứng dàn hàng ngang, mắt lộ tinh quang nhìn ra cổng. Phía sau lưng trên hai trăm môn đồ, võ sĩ, kiếm đao tuốt trần với tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Bỗng một trong bảy vị lão nhân cất giọng trầm trầm:

- Đặng huynh ! Chúng ta Hưng Yên Thất Nghĩa danh trấn giang hồ há sợ bọn ác đạo Thiết hồng bang hay sao ? Đệ quyết cùng bằng hữu một trận tử sinh với chúng.

Một lão nhân khác vỗ kiếm :

- Phải đấy ! Đêm nay anh em chúng ta nhất quyết diệt trừ lão Vạn Nhất Thanh, bảo toàn Phi Long gia bảo.

Bầu không khí trong ngoài Phi Long sơn trang cực kỳ căng thẳng. Quần hùng im lặng đợi chờ một trận đại huyết chiến sắp xảy ra.

Trăng lên cao !

Đột nhiên từ cánh rừng già có nhiều tiếng hú hãi hùng vọng tới.

Phi Long trang chủ Đặng Phổ tốt thanh bảo kiếm quát:

- Các huynh đệ ! Hãy chuẩn bị nhanh lên, bọn chúng sắp đến nơi kìa.

Cùng lúc một vị đại hán tay bồng một hài nhi từ trong bảo phóng tới đứng trước mặt Đặng Phổ hô to:

- Bẩm trang chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị xong rồi...

Đặng Phổ phát tay sang đại hán :

- Vương Kinh ! Người hãy tận tâm bảo vệ hài tử Đặng Kiếm Phi. Hãy chạy cho mau kéo chẳng còn kịp nữa.

- Vâng.

Wương Kinh ứng thình một tiếng, bế xốc Đặng Kiếm Phi lên lưng phi thân qua bức tường phía tây, chạy thẳng vào cánh rừng già.

Wương Kinh len lỏi trong rừng khoảng năm sáu dặm, đột nhiên trong rừng có tiếng cười khà khà, liền đó mười hai tên đại hán xông ra.

Tên đại hán cầm quả chùy dây xích mặt mũi hung tợn quát:

- Cầu tặc, biết điều hãy bó tay cho sớm, nghịch mạng ta chẻ xác người ra.

Vương Kinh giật mình kinh hãi đặt Kiếm Phi đứng xuống đất, gấp rút:

- Thiếu gia hãy đứng đây, thuộc hạ giết bọn này rồi sẽ chạy.

Hắn bước tới đối diện bọn đại hán :

- Các người là ai ?

Tên đại hán cầm chùy trợn mắt:

- Ta là Mạnh Dực, bộ thuộc Vạn Nhất Thanh được lệnh tới đây truy nã các người.

Hắn trở tay sang phía Kiếm Phi đang đứng:

- Các chư huynh đệ mau bắt trói tên tiểu tử kia đừng cho chạy thoát.

Một loạt tiếng hô vang, bốn chiếc bóng phóng tới, nhưng Vương Kinh đã quát:

- Đứng lại !

Cả bọn dừng lại, Vương Kinh quay lại sau lưng nói nhanh:

- Thiếu gia ! Hãy chạy cho mau !

Nhưng Kiếm Phi không chạy, thẳng bé tuốt thanh đoản kiếm bên lưng ra tới đứng phía sau lưng Vương Kinh, quay người trở lại đề phòng bọn ma đầu tấn công lén:

Tên đại hán cầm chùy quát:

- Nạp mạng cho mau.

Hắn vung chùy giáng xuống đầu Vương Kinh. Vương Kinh vung kiếm lên, đạo quang xuất hiện.

Mười một tên đại hán kia ủa tới vây chặt Vương Kinh và Kiếm Phi vào chính giữa.

Bỗng có một tiếng kêu thảm khốc, đại hán trúng nhăm lưỡi kiếm của Vương Kinh máu tuôn ra xối xả, té quỵ xuống đất...

Sau tiếng kêu đó, đã có một người kêu la thảm khốc và loạng choạng lui về phía sau ngay.

Mạnh Dực cười nhạt một tiếng, tiến hai bước, tay trái khẽ nhấc, tay phải đẩy mạnh một cái, có tiếng kêu "vù". Chiếc chùy dây xích đã hóa thành một đạo ô quang nhắm ngực Vương Kinh tấn công luôn. Đồng thời một lưỡi dao khác nhắm ngang lưng Kiếm Phi tấn công tới.

Vương Kinh thấy vậy kinh hãi vô cùng, vội nhảy sang bên một bước, tránh né thế chùy còn đưa thanh đao bên trái về phía sau để đỡ đòn đao địch đang tấn công thẳng nhỏ. Cây đao bên phải của y nhằm vai của tên sử dụng đòn đao chém luôn.

"Coong coong..." đom đóm lửa bắn tung tóe, Vương Kinh đã vội quay bước. Lại có tiếng kêu "vù", chiếc chùy lại nhắm giữa ngực y phi tới.

Lúc ấy Vương Kinh mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc như bò rống, múa tít thanh đao khê bảo Kiếm Phi rằng:

- Thiếu gia mau chạy đi !

Nói xong y múa đao nhằm tên đại hán sử dụng đơn đao phía bên trái chém luôn một nhát. Đại hán ấy biết Vương Kinh sức mạnh thấy đao chém tới vội nhảy sang trái tránh né.

Vương Kinh vội đưa tay trái về phía sau, nắm tay Kiếm Phi nhanh nhẹn, chạy luôn.

Bỗng có một tiếng quát lớn:

- Chạy đi đâu ?

Lại một chiếc chùy nhằm sau lưng Kiếm Phi tấn công tới. Vương Kinh thấy vậy cả kinh, tay trái đẩy mạnh Kiếm Phi về phía trước, còn tay phải múa đao chém vào dây xích của xích chùy ấy.

Kiếm Phi bị y đẩy một cái, bắn ra ngoài xa, còn Vương Kinh vì thế mà chậm một bước, chỉ nghe tiếng kêu "bộp", y liền la lớn:

- Ối chà...

Một khúc côn đã đánh trúng vào vai y, y thấy mình mẩy mềm nhũn, chỉ xông lên được hai bước mồm đã hộc máu tươi, vút đao xuống đất. Tiếp theo đó, y lại kêu "hự" một tiếng nữa. Thì ra Vương Kinh lại bị xích chùy đánh trúng vào hông bên phải, y lại hộc thêm một bùm máu tươi nữa, ở dưới đất lăn đi lộn lại, mồm thì kêu gào:

- Chạy... chạy mau...

- Khốn nạn!...

- Ôi chà...

Một lưỡi đao sáng quắc của một đại hán đã chém xuống trúng ngay vào cổ của Vương Kinh, máu tươi bắn tung tóe, thế là một tên đầy tớ trung thành đã bị đối phương bao vây và giết chết.

Lúc ấy Kiếm Phi thấy vận trợn xoe đôi mắt, nước mắt nhỏ rùng rùng xuống...

Đột nhiên y giờ thanh đoản kiếm ở trên tay lên, mồm quát lớn:

- Các người mau thường mạng Vương thúc thúc cho ta đi.

Nói xong, cậu bé xông ngay lại, một tên đại hán thấy vậy cười khì và đáp:

- Tiểu quỷ muốn chết phải không?

Nói xong, y múa đao nhắm đầu Kiếm Phi chém luôn.

Kiếm Phi tiến lên một bước tránh khỏi thế đao, rồi đưa đoản kiếm lên đâm thẳng vào bụng đại hán ấy.

Đại hán không ngờ thằng nhỏ này biết võ, nhất thời bị Kiếm Phi tấn công, khiến y cuống cả tay chân lên, phải lui về phía sau mấy bước mới tránh khỏi thế kiếm đó.

Các người khác thấy vậy đều cười ha hả. Đại hán nọ hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, mồm thì mắng chửi :

- Quân khốn nạn.

Rồi y múa tít cây đao nhằm hai vai của Kiếm Phi chém xuống.

Tuy Kiếm Phi được Phi Long trang chủ dạy cho ít kiếm pháp là Phi Long Phích Lôi Thủ Nhật, nhưng chưa hề đánh nhau với ai bao giờ, nên không có kinh nghiệm nào hết. Lại thêm thấy nhà tan cửa nát, lòng đau đớn khôn tả.

Vì vậy y thấy đao của đối phương chém tới, nghiêng răng mím môi, múa kiếm xông lại nghênh đón tức thì. Chỉ nghe thấy kêu "coong" một tiếng, đao và kiếm của hai người va chạm rất mạnh. Kiếm Phi lão đảo lui về phía sau bốn bước, hổ khẩu đau nhức vô cùng.

Bỗng tên cầm phi chùy quay đầu nhìn về phía sơn trang và nói:

- Thôi mau kết liễu tính mạng của thằng nhỏ này đi.

Y chưa nói dứt, thì đột nhiên kêu lên:

- Ối chà !

Y vội đưa hai tay lên ôm mặt từ từ ngồi xổm xuống, máu tươi ở trong tay rỉ ra liên tiếp. Sự việc xảy ra một cách đột ngột như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên ngẩn người ra không hiểu tại sao hết.

Lúc ấy trong rừng có một tiếng cười nhạt vọng ra, tiếp theo đó có một cái bóng người phi tới nhanh như điện chớp. Chỉ thấy bóng người ấy chạy quanh một vòng, thế là những tiếng kêu la thảm khốc nổi lên. Giết xong mấy người đó, bóng đen ấy lại tới cạnh Kiếm Phi. Thằng nhỏ chưa kịp suy nghĩ đã thấy lưng tê tái, mắt tối sầm lại, ngã lăn ra đất tức thì.

Trong lúc mơ mơ màng màng, y chỉ nghe thấy bên tai có tiếng gió kêu vù vù, hình như đang vùn giá vũ vậy, rồi dần dần cậu bé mê man, hình như bất tỉnh hẳn.

- o O o -

Hồi 2

Kim Húc Thần Kiếm

T

rên đỉnh đồi cao vút có hai bóng người đứng đó. Một lão nhân râu tóc bạc phơ và một gã thiếu niên cực kỳ tuấn tú. Chẳng hiểu họ xuất hiện từ bao giờ.

Chợt lão nhân cất giọng trầm buồn:

- Kiếm Phi ! Mười năm qua con luyện võ công, giờ đã lớn khôn rồi, hôm nay là ngày con dứt thân ra giang hồ tìm thù rửa hận và lai lịch của con, bản sư môn chúc con chóng đạt thành sứ mạng.

Thiếu niên tức Kiếm Phi vòng tay rơi nước mắt:

- Sư phụ ! Con xin bái mạng.

Lão nhân thò tay rút thanh kiếm phát ra ánh sáng xanh rờn lạnh lẽo và một pho bí kíp trao cho Kiếm Phi :

- Kiếm Phi ! Đây là Kim Húc Thần Kiếm và bí kíp Ảo Thiên Quyền Phổ, con hãy mang theo luyện tập thêm cho đạt đến mức tinh diệu, có thể đương đầu với những kẻ tử thù.

Kiếm Phi nhận lấy hai bảo vật, cúi xuống lạy lão nhân một lạy, đứng dậy lùi ngùi:

- Sư phụ ! Con đi đây !

Chàng đưa mắt nhìn lão nhân lần chót, rồi quay mình phi thân xuống núi.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, trên đường cái quan đi Trịnh gia thôn, có một thiếu niên áo trắng đang thung thỉnh tiến bước. Người đó chính là Kiếm Phi mới rời khỏi núi Bát-ha-nô ở tỉnh Giang Tây.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa ở phía sau vọng tới. Chàng quay đầu lại nhìn, thấy hai người đang cỡi ngựa phi nước đại tiến tới, chàng vội nép sang bên để tránh. Hai con ngựa đó lướt qua người chàng phi thẳng về phía trước, nhưng mặt chàng đã bị phủ một lớp bụi cát khá dày.

Chàng ngẩng đầu lên hậm hực nhìn hai người ấy một cái. Chàng thấy hai đại hán đó ăn mặc võ trang kiểu quan ngoại, khi chúng phi ngựa qua cạnh chàng, một tên trong bọn còn quay lại lườm nhìn chàng, mồm thì mắng chửi:

- Quân khốn kiếp, chắc người không muốn sống chăng ?

Tiếng nói đó chưa dứt, thì ngựa của chúng đã đi xa rồi.

Kiểm Phi vừa đưa tay vừa phỉ bụi, rồi tiến thẳng về phía Trịnh gia thôn.

Khi tới Trịnh gia thôn thì vừa đứng ngõ, chàng đã thấy đói bụng, liền vào trong phố lớn, tới trước cửa tiệm Trịnh Kỳ bán thịt bò. Mùi thịt thơm ở bên trong bốc ra đã làm cho chàng thêm rõ đói. Tên phố kỵ thấy chàng đứng ngẩn nhìn, vội chạy ra vái chào nghênh đón:

- Mời khách quan vào xơi thịt bò, thịt của chúng tôi ngon lắm, và tiệm của chúng tôi cũng là một tiệm rất có tiếng ở bốn thành.

Kiểm Phi liền vào trong tiệm, thấy tiệm khá lớn rộng nhưng rất ồn ào vì khách ăn đông đảo vô cùng. Chàng đang đói bụng, vừa vào tới nơi đưa mắt nhìn chung quanh thấy khách ăn đa số là đại hán mặc võ trang nhưng người nào người nấy mãi cúi đầu ăn hay nói chuyện chứ không ai để ý đến chàng cả.

Chàng thấy không có chỗ nào trống đang định đi ra thì bỗng thấy có đôi mắt sáng quắc đang ngẩn nhìn mình, chàng giả bộ không để ý tới, ngó đi phía khác. Hai đại hán cỡi ngựa đi qua lúc này đang ngồi ở cái bàn gần đó, một tên chú ý chàng, chính là tên mắng chửi. Chàng ngược đầu nhìn lên lầu, thấy trên đó rất yên tĩnh, đoán chắc vắng vẻ không có ai nên thung thính bước lại cầu thang để lên trên lầu, ngờ đâu lúc chàng lên cầu thang, thì tên nọ cũng đứng dậy, dùng tay chỉ vào mặt chàng quát bảo:

- Dừng lại.

Chàng quay lại hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tên đại hán nọ liền đột ngột xông tới tấn công, nhưng Kiểm Phi nhanh tay hơn đánh cho hắn một quyền ngã nhào.

Gã chuồng quây hốt hoảng chạy ra nói:

- Khách quan xin dừng tay lại, chuyện này khách quan gánh không nổi đâu.

Kiểm Phi giơ tay chỉ cái ghế ở trước mặt mời chuồng quây ngồi, mặt chàng tỏ vẻ ngờ ngác hỏi:

- Chuồng quây nói như thế có nghĩa là gì ?

- Mấy người mà khách quan vừa đánh đập, họ có người oai lực rất mạnh đỡ đầu. Ngày hôm nay thiếu chủ của chúng đã đặt bữa tiệc ở trên lầu này, theo ý mỡ thì quan khách mau lên đường tránh mặt ông ta thì hơn.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng rồi bụng bảo dạ :

- Hừ, người còn giả bộ có lòng tốt với ta như thế làm chi. Bảo ta mau lên đường, trên đường vắng người để các người ra tay hạ thủ ta tiện hơn chứ gì ?

Nghĩ đoạn, chàng vừa cười vừa đáp:

- Cám ơn chương quây đã có lòng chỉ bảo cho, tại hạ sẽ tự biết lo liệu lấy...

Chàng đang nói thì bỗng đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới, người chương quây hơi biến sắc mặt, nhưng lại giữ được bình tĩnh ngay vừa cười vừa hỏi:

- Khách quan quý tính đại danh là gì ?

Kiểm Phi không trả lời, trái lại còn hỏi tên chương quây ấy rằng:

- Thiếu chủ của chúng là người như thế nào ?

Người chương quây ha hả cười và đáp:

- Khách quan cứ ngồi đây nhậu nhẹt đi, tôi còn phải xuống trông nom công việc dưới nhà.

Nói xong, y đứng dậy đi xuống dưới lầu tức thì.

Lúc ấy tiếng vó ngựa tới trước cửa tửu lầu này đều ngừng ngay.

Một lát sau có tiếng chân bước lên cầu thang rất nhộn nhịp, tiếp theo đó có chín người đại hán trung niên, mỗi người đều ăn vận một kiểu quần áo, dùng đi tới cái bàn đã bày sẵn bát đĩa ngồi xuống. Liền có phổ ky chạy lên rót rượu cho mấy người ấy.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn, thấy chín người nọ tinh thần sung túc, hai mắt sáng quắc, hai thái dương huyết gò cao. Người nào người nấy hẳn đều là những tay võ công cao siêu thâm hậu cả. Chúng vừa ngồi xuống xong, một đại hán râu ria xồm xoàm cười nhạt một tiếng nhìn Kiểm Phi và nói:

- Nhãi con lại đây.

Kiểm Phi vẫn ngồi yên, ung dung cầm chén rượu lên hớp và cầm đĩa gấp thức ăn bỏ vào mồm nhai như thường chứ không thèm đếm xỉa đến tên ấy.

Đại hán nọ thấy thái độ thản nhiên của chàng tức giận vô cùng, liền đứng dậy quát hỏi:

- Nhãi con ! Lão gọi người tới người có nghe thấy không?

Kiểm Phi lạnh lùng ngừng đầu lên liếc nhìn y một cái. Tên đại hán đó ngẩn người ra, rùng mình kinh hãi và nghĩ thầm:

- Đôi mắt của tiểu tử này sao sắc bén thế ?

Nhưng y thấy bộ mặt vênh váo của chàng thì làm sao mà chịu nhịn được liền cầm đôi đĩa lên nhắm hai mắt chàng ném tới. Kiểm Phi vừa gấp một miếng thịt bò lên định ăn, thấy vậy thuận tay hất một cái, đồng thời chàng giơ đôi đĩa lên khê gạt đôi đĩa của địch, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu "bộp bộp".

Đôi đĩa của đại hán nọ đã bị đĩa của chàng hất bay sang bên và cắm sâu vào trong vách lầu.

Đại hán nọ thấy một miếng thịt bò bay nhanh tới vội né đầu tránh, nhưng lạ thay miếng thịt bò ấy bay tới chỗ cách y chừng hai thước thì đột nhiên ngoẹo sang bên rồi như chớp vòng trở lại, lại một tiếng kêu "bốp" thật lớn, tiếp theo đó có tiếng kêu "nguy tai". Thì ra miếng thịt bò đó đã bắn trúng ngay vào mồm tên nọ, máu ở hai bên mép y nhỏ rùng xuống, tên đại hán mắt to mày rậm, râu tóc hoa râm ngồi ở cạnh y thấy vậy vội đứng dậy quát mắng:

- Tiểu tử kia giỏi thực...

Y vừa nói vừa lớn bước đi tới trước mặt Kiếm Phi. Còn tên bị miếng thịt bò ném trúng cổ hết sức mới nhả được miếng thịt bò ấy ra và có ba cái răng rớt xuống theo. Y tức giận khôn tả rút ngay thanh cương đao sáng quắc ra mà quát hỏi:

- Các anh em chữ "Hợp" (Các anh em trong giới hắc đạo), con gà tơ này dám đến đây hất sà nhà phá rối (đây là tiếng lóng của hắc đạo, đại ý là thằng nhỏ này dám đến tận cửa gây hấn với chúng mình).

Y vừa nói vừa nhảy xổ tới trước mặt Kiếm Phi. Người đi trước mới đi được có mấy bước, thì đại hán râu xồm đã vượt qua mặt tên đó múa đao nhảy xổ tới. Kiếm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng và hỏi lại:

- Người muốn chết phải không ?

Nói xong chàng đột nhiên đứng dậy, quay tới phía sau đại hán nọ giơ chân trái lên đá vào hông dít của tên đó một cái, tên ấy chỉ kêu được một tiếng "ối chà" rồi té lăn ra mặt đất ngay.

Đại hán ấy võ công khá cao siêu, nhưng không hiểu tại sao ở trước mặt Kiếm Phi y lại tầm thường đến như thế, bị chàng đá một cái người ngã vào mặt bàn rồi bắn ra ngoài xa hơn năm thước ngã lăn ra đất. Hai mắt trợn ngược, mồm mũi hộc máu tươi ra như suối.

Kiếm Phi vừa đá tên nọ rồi bỗng phía sau có một luồng sức mạnh lấn áp và đè xuống vai mình rồi. Chàng vội ngồi xổm xuống tránh né và bước về phía trước hai bước, rồi quay lại dùng tay phải lạnh lẽo chop luôn cổ tay của tên nọ nhấn sức đưa về phía trước một cái.

Người nọ chỉ kêu "hự" một tiếng, lão đảo bước về phía trước mấy bước rồi mới đứng vững.

Còn bảy người đang ngồi yên ở trên bàn đều đứng dậy hết, mồm quát tháo lia lịa, và cũng rút khí giới ra xông lại vây đánh Kiếm Phi.

Kiếm Phi thấy vậy cười nhạt một tiếng, vẫn ung dung như thường, chàng chờ chúng xông tới nơi đang định chống đỡ thì bỗng đằng đầu cầu thang có người quát lớn:

- Ngừng lại.

Bảy người kia nghe tiếng quát vội đứng yên không dám cử động. Kiếm Phi đưa mắt nhìn thấy đầu cầu thang có một thiếu niên anh tuấn mình mẩy vạm vỡ ăn mặc áo lụa vàng.

Thiếu niên ấy trông thấy Kiếm Phi liền bước đi tới ngẩng nhìn một hồi rồi chấp tay chào và lớn tiếng nói:

- Tại hạ là Vạn Thích, vừa rồi các anh em thủ hạ thất lễ với nhân huynh, mong nhân huynh lượng thứ cho.

Y chưa nói dứt, bỗng có một luồng gió mạnh nhằm ngực Kiếm Phi đè tới. Kiếm Phi vừa cười vừa đáp:

- Không dám, không dám, tại hạ là Đặng Kiếm Phi đi qua quý địa...

Chàng vừa nói vừa dồn năm thành công lực vào hai tay giơ lên trước ngực khẽ đẩy luồng kinh lực kia bắn trở lại.

Vạn Thích mặt hơi biến sắc, người lão đảo lui về phía sau một bước, còn Kiếm Phi cũng thấy khí huyết rạo rực, người cũng hơi chếch sang bên, nhưng chân phải chỉ đưa về phía sau nửa bước thôi. Sau khi so sánh âm kinh với nhau, mọi người thấy Kiếm Phi thắng hơn Vạn Thích nửa bước.

Vạn Thích cười ha hả nói tiếp:

- Nội lực của huynh đài mạnh thực, đệ tự nhận thấy còn kém huynh đài xa và rất lấy làm hổ thẹn...

Nói xong y ra hiệu bảo các tên thủ hạ rằng:

- Mau bảo dọn thức ăn lên.

Đồng thời y lại quay sang vái chào Kiếm Phi một cái và mời rằng:

- Mời Đặng huynh lên ngồi thượng tọa.

Thấy người ta lễ phép như vậy Kiếm Phi không tiện từ chối, chàng đỏ bừng mặt đáp:

- Vạn huynh... Vạn huynh khách khí quá...

Lúc ấy Vạn Thích đã kéo tay chàng mời lên ngồi thượng tọa, còn y thì ngồi cạnh chàng để tiếp. Hai người ngồi xuống xong, Vạn Thích cười ha hả nói với Kiếm Phi:

- Chuyện vừa rồi xin huynh bỏ qua cho đệ, muốn được kết bạn với huynh, mong huynh đừng từ chối.

Kiếm Phi vừa cười vừa đáp:

- Vạn huynh khiêm tốn quá, vừa rồi quả thực tại hạ vô tâm...

Chàng chưa dứt lời thì Vạn Thích đã vội ngắt:

- Đã bảo xin huynh đừng nhắc nhở chuyện đó nữa, đó là do thủ hạ của đệ sinh sự trước làm cho Đặng huynh bức tức một phen.

Lúc ấy tên phổ ky đã bùng thức ăn và rượu lên, Vạn Thích rót một chén mời Kiếm Phi rồi mình cũng rót một chén, vừa cầm lên vừa nói tiếp:

- Lại đây, người ta sống ở trên trái đất này đâu mà chả gặp gỡ nhau, đệ với Đặng huynh vừa mới gặp đã hợp rồi. Chén rượu này coi như đệ thay các anh em xin lỗi Đặng huynh, nào mời Đặng huynh cạn chén.

Kiếm Phi có vẻ ngượng, cầm chén rượu lên cụng vào chén rượu của đối phương với mỉm cười đáp:

- Sao Vạn huynh lại khách khí đến thế.

Rồi hai người cùng uống cạn chén rượu đó, không bao lâu phổ ky lại mang thêm rượu và thức ăn lên, mọi người đều vui vẻ nhậu nhẹt chuyện trò.

Nhất là Vạn Thích với Kiếm Phi, hai người càng chuyện trò tình cảm càng khắng khít thân mật thêm. Đột nhiên có tiếng "bộp", trên khoảng cửa sổ tửu lầu ấy bỗng có một mũi tên ở đâu bắn tới cắm sâu vào khung cửa và còn kèm theo một tờ giấy nữa.

Mọi người đều yên lặng, một đại hán chạy lại chỗ mũi tên ấy lấy ra tờ giấy đi tới trước mặt Vạn Thích, rồi hai tay cầm tờ giấy cung kính trao cho gã.

Vạn Thích mặt nghiêm nghị đỡ lấy tờ giấy ấy mở ra xem.

Kiếm Phi đưa mắt liếc nhìn thấy tờ giấy ấy viết rất tháo vào viết rằng: "Khải Tử đã tới Tam giang khẩu, đằng sau còn có Đô Cước Kê, người trên chiến tuyến (người trong giới hắc đạo)".

Mấy chữ đó tuy rất mơ hồ nhưng Kiếm Phi đã biết rõ liền, chàng nghĩ thầm:

- Vạn Thích này cũng không phải là người tử tế gì, để ta thử xem y thuộc vào bang phái nào, chưa biết chừng do y mà ta lại tìm ra chỗ ở của Vạn Nhất Thanh cũng nên ?

Vạn Thích đọc xong tờ giấy ấy rồi mặt biến sắc vội vàng đứng dậy chấp tay chào Kiếm Phi và nói:

- Đệ có một việc cần phải đi làm ngay, nếu huynh có rảnh chúng ta sẽ tái kiến ở Tam giang khẩu.

Kiếm Phi cũng vội đứng dậy đáp:

- Vạn huynh cứ tự nhiên, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Tam giang khẩu cũng được.

Vạn Thích vội dẫn mọi người cáo từ Kiếm Phi rồi đi luôn. Một lát sau chàng nghe thấy tiếng vó ngựa nhộn nhịp nổi lên ở ngoài cửa rồi xa dần, chàng chờ chúng đi xa rồi mới từ từ xuống dưới lầu. Tên chương quỳ đã hì hì chạy lại nghênh đón và nói:

- Thiếu chủ vừa dặn bảo, Đặng gia cũng là người nhà cả và tiểu nhân đã sửa soạn sẵn một con ngựa cho Đặng gia rồi.

Kiểm Phi khiêm tốn một hồi rồi đi ra ngoài cửa, quả thấy một con ngựa vạm vỡ được đóng sẵn yên cương cột ngay gốc cây dành cho mình. Chàng vội cảm ơn người chưởng quầy rồi phi thân lên trên mình ngựa phi thẳng về phía Tam giang khẩu.

Từ Trịnh gia thôn đến Tam giang khẩu có đường cái quan thông suốt, chàng đi tới lúc trời tối thì sắp tới Tam giang khẩu. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh thấy nơi đó rất hoang vu và có rất nhiều rãnh ở cạnh đường, chỗ cách đó không xa có một khu rừng tối om, nếu kẻ giặc ở đó cản đường cướp bóc thì thực giảo tiện vô cùng.

Chàng đang suy nghĩ thì đột nhiên đằng xa có hai người cưỡi ngựa phóng nhanh như bay phi thẳng vào luôn trong rừng. Chàng ngừng đầu lên trời thấy mặt trăng đã bắt đầu mọc, chàng vội thúc ngựa theo hai người kia. Khi vượt qua khu rừng đó, chàng thấy hai người nọ đã đi vào trong một cái rãnh ở giữa cánh đồng hoang.

Chàng nằm rạp xuống lưng ngựa cũng phóng chạy vào trong rãnh ấy. Đột nhiên chàng nghe thấy đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp, biết bọn Vạn Thích đã tới, chàng liền ngừng đầu phi ngựa ra ngoài rãnh. Quả nhiên thấy phía đằng trước có mười mấy người đang phóng ngựa tới, chàng nằm phục người xuống, thúc ngựa chạy luôn một hồi nữa, bỗng trông thấy phía đằng trước có một tảng đá lớn, chàng vội nhảy xuống ngựa và núp sau tảng đá ấy để xem những người ở phía đằng trước làm gì ?

Lúc ấy bỗng có một tiếng còi rú lên phá tan cả bầu trời, không khí tịch mịch trong đêm khuya.

- o O o -

Hồi 3

Tranh Đoạt Thiên Niên Sâm

Kiểm Phi ẩn núp ở sau một tảng đá nhìn về phía trước, bỗng thấy đằng xa có hai bóng xám xuất hiện nhanh như sao sa, khi tới cạnh rừng chỉ thoáng hai cái đã mất dạng chúng liền.

Bỗng phía đằng xa bên cạnh đường cái lại thấy một cái bóng nữa xuất hiện, dưới ánh trăng chàng đã thấy rõ bóng đen đó là một người nhà quê cuời một con lừa già đi thủng thẳng ở trên đường cái và tiến thẳng về phía cánh đồng hoang này. Chàng thắc mắc vô cùng, không hiểu ông già quê này đi đến đây làm chi ?

Lúc ấy người đó đã đi tới chỗ cách chàng không đầy trăm trượng nên chàng đã trông thấy rõ mặt của y rất đen, đầy nét nhăn, tóc trắng và lứa thưa, mặc bộ quần áo cũ rách, tay cầm một cái ống điếu vừa đi vừa hút, con lừa thì vừa gầy vừa già, mình dính đầy những bùn bẩn trong rất khó coi.

Đột nhiên trong rừng có tiếng cười nhỏ vọng ra, tiếp theo đó có một bóng người phi thân thẳng đứng lên trên cao ba trượng, rồi ở trên không lượn một vòng mới từ từ hạ xuống dưới đất. Bóng đen nọ chỉ nháy nhót vài cái đã tới trước mặt ông già nhà quê ngăn cản lối đi. Người vừa hiện thân ra đó tuổi chừng bốn mươi, mũi kết, hai má sâu hóp, mình mặc áo dạ hành màu xanh, y vừa hạ chân xuống đất đã chấp tay chào ông già nhà quê và nói:

- Lý đại hiệp, chuyến này phát tài như vậy mà không giúp cho những anh em nghèo nàn một chút.

Ông già nhà quê kéo một hơi thuốc thật mạnh, khế phun khói ra vừa cười vừa đáp:

- Tiêu lão sư, nói thực cho lão sư biết, mỗ Lý Nghĩa Thiên đây có phát tài gì đâu mà nói như thế.

Kiểm Phi nghe thấy hai người đối đáp như vậy, rung mình một cái bụng bảo dạ rằng:

- Thế ra Lý Nghĩa Thiên danh trấn Hà Sóc lại là một ông già quê mùa cục mịch như thế này. Thực ra trông mặt mà bắt hình dong thì thế nào cũng lắm...

Chàng đang suy nghĩ thì đại hán họ Tiêu đã cười khì và nói tiếp:

- Lý đại hiệp nói rất đúng, Tiêu Ưng này không muốn gì hết, chỉ muốn Lý đại hiệp cho tại hạ mượn xem cây sâm vương nghìn năm ở trong người thôi, như vậy Tiêu mỗ cũng được mãn ý lắm rồi.

Nói xong y lại cười khì khì hai tiếng.

Kiểm Phi nghe thấy hai chữ Tiêu Ưng thì giật mình kinh hãi, chàng không ngờ tên độc hành đại đạo Tiêu Ưng đã khét tiếng mười năm về trước cũng tới đây. Xem như vậy tối hôm nay thế nào cũng có một tấn tuồng rất náo nhiệt.

Lý Nghĩa Thiên trợn ngược đôi mắt lên nhìn Tiêu Ưng cười ha hả đáp:

- Tiêu sư lão nói lầm rồi, sâm vương nghìn năm chính là vật Lý Nghĩa Thiên này mong mỗi mãi, bằng không việc gì phải đi xa ngàn dặm từ quan ngoại vào đây. Còn trong người mỗ có hay không thì mỗ cũng chả cần phải hỏi lại lão sư, vậy trong người lão sư có cây sâm đó xin đem ra cho mỗ được xem một chút, để lão già đang khát vọng cây sâm đó dùng để chữa bệnh tật kinh niên được sáng mắt ra.

Tiêu Ưng cười một tiếng lạnh lùng tiếp:

- Lý đại hiệp, họ Tiêu này không phải là quen tay nuốt gió bắc mà sinh trưởng đâu, mong đại hiệp nên nghĩ kỹ đi thì hơn.

Lý Nghĩa Thiên cũng cười nhạt một tiếng, thuận tay kéo dây cương một cái, thúc con lừa tiến lên cười khẩy:

- Xin lỗi Tiêu lão sư, tại hạ không có thì giờ ở lại tiếp lão sư được.

Tiêu Ưng cười khì một tiếng, rút đôi phán quan bút ra và nói tiếp:

- Lý đại hiệp không thích uống rượu mời mà cứ uống rượu phạt thì khó nói quá, nếu ngày hôm nay đại hiệp không để món hàng hóa ở trong người xuống thì đừng có hòng qua khỏi Tam giang khẩu này.

Lý Nghĩa Thiên nhìn thẳng vào Tiêu Ưng hỏi lại:

- Chả lẽ Tiêu lão sư không chịu để cho lão già nua qua khỏi nơi đây hay sao ?

- Lý đại hiệp là người thông minh, mỗ chỉ muốn lấy hàng hóa thôi, chứ có định làm khó dễ Lý đại hiệp đâu !

Lý Nghĩa Thiên không nói năng gì cả, thúc lừa chạy chéo sang bên phóng đi luôn.

Tiêu Ưng cười nhạt một tiếng giơ hai cây phán quan bút ra nhằm hai bên hông của Lý Nghĩa Thiên đâm tới.

Lý Nghĩa Thiên xoay lưng một cái, tả chưởng hơi đẩy vào con lừa, người đã tung lên cao rất khéo léo tránh khỏi được hai thế bút của Tiêu Ưng tấn công rồi, mồm thì cười ha hả nói:

- Tiêu lão sư có thể tha thứ người được thì nên tha thứ, việc gì mà lão sư cứ áp bức già này liên tiếp như thế ?

Mồm tuy nói như vậy mà tay ông ta không nhàn rỗi chút nào, múa tít cái ống điều nhằm lưng Tiêu Ứng gõ xuống.

Tiêu Ứng thấy thế công của mình đã hụt, vội giơ hai cây bút lên chống đỡ thế công của đối phương, chỉ nghe một tiếng "coong", đom đóm lửa bắn tung tóe, thân hình của hai người bắn sang hai bên, sắc mặt của Tiêu Ứng trông khó coi hết sức, thì ra trong khi y chống đỡ, thuốc lá đang cháy ở trong lòng điều bắn tung tóe rót cả vào người y.

Lý Nghĩa Thiên cười hì hì chấp tay chào và nói tiếp:

- Cám ơn Tiêu lão sư đã nương tay, nhường nhịn cho. Hảo ý của Tiêu lão sư già này xin tuân lãnh.

Nói xong, ông ta đã phi thân nhảy lên trên lưng con lừa, đột nhiên có tiếng cười nhạt khác và tiếng nói vọng tới:

- Họ Lý kia ! Còn có một người bạn thân nữa mà người chưa tiếp đãi đấy !

Tiếng nói vừa dứt, một cái bóng xám ở trong rãnh nhảy lên hạ chân xuống mặt đất cách chỗ Lý Nghĩa Thiên không xa. Kiếm Phi đã trông thấy người đó gầy gò, dong dỏng cao, dùng một miếng vải xám bịt mặt, quần áo võ trang màu xám.

Lúc ấy Lý Nghĩa Thiên đã lùi về phía sau một bước, giơ ngang ống điều lên với giọng khàn khàn hỏi:

- Bạn kia là người của chiến tuyến nào thế ?

Người áo xám bịt mặt ấy cười nhạt một tiếng đáp:

- Gặp núi ăn nhờ vả núi, gặp nước ăn nhờ vả nước, gặp Diêm Vương thì ăn nhờ tiểu quỷ, hì hì, biết điều thì đưa vật nọ ra đây.

Nói xong y chìa tay trái ra đòi hỏi.

Lúc ấy Tiêu Ứng cũng tiến lên hai bước, hai mắt nhìn thẳng vào trong đấu trường.

Lý Nghĩa Thiên đã biết sự bí mật của mình không còn là bí mật nữa, chỉ bằng tìm cách thoát thân ngay thì hơn.

Nhưng y lại sợ không bảo tồn được tính mạng già nên y vừa nghe thấy người bịt mặt ấy đòi hỏi như vậy liền ngửng mặt lên trời cả cùng một hồi rồi đáp:

- Được, các bạn thân trên chiến tuyến chiếu cố đến già này, thế nào già này cũng xin làm hài lòng...

Y chưa nói dứt đã múa ống điều ra tay tấn công vào hai nơi yếu huyệt ở trước ngực người áo xám bịt mặt kia ngay.

Lý Nghĩa Thiên vừa ra tay thì Tiêu Ứng cũng đã lẳng lẳng giơ thế Chỉ Thiên Vạch Địa đưa cây bút bên tay phải đâm vào huyết ở dưới xương sống và bút bên tay trái thì gõ vào sau ót của y.

Người áo xám không ngờ Lý Nghĩa Thiên lại đột nhiên ra tay như vậy, y liền cười nhạt một tiếng xoay người giơ hai ngón tay phải lên, nhanh nhẹn điểm luôn vào khúc trì huyết của đối thủ.

Lý Nghĩa Thiên vừa ra tay tấn công một thế, lại đứng một chân xoay người múa tít ống điều điểm vào đờn điểm huyết của Tiêu Ứng.

Tiêu Ứng giật mình kinh hãi, vội giơ bút bên phải lên gạt ống điều và bút bên trái thì đâm xuống. Nghĩa Thiên thấy vậy cười nhạt thâu ống điều lại, nhưng mới thâu tới nửa đường lại đột nhiên đưa ra, điểm vào Bạch hải huyết ở dưới đùi và tả chưởng thì nhanh như điện chớp nhằm đầu vai của Tiêu Ứng đánh xuống.

Tiêu Ứng thấy vậy cả kinh thất sắc vội lui ngay về phía sau, trong lúc chớp nhoáng ấy người bịt mặt áo xám cũng đã liên tiếp tấn công luôn hai thức, song chưởng của y nhằm sau lưng Nghĩa Thiên bổ xuống...

Tiêu Ứng vừa rút lui thì Nghĩa Thiên đã kêu hừ một tiếng, chân hơi cử động đã nhanh nhẹn đào tẩu ngay vào trong rừng. Người áo xám bịt mặt cười khì khì vội đuổi theo luôn. Tiêu Ứng thấy Nghĩa Thiên đào tẩu lo âu vô cùng khê quát bảo:

- Đi đâu ?

Trong tiếng quát lồng lộng, Tiêu Ứng đã bắn mình theo Nghĩa Thiên, vồ vào lưng một chưởng.

Nghĩa Thiên phát giác có luồng kinh phía sau lưng liền day lại chống đỡ.

Bộp !

Chỉ vì ngồi trên lưng lừa nên Nghĩa Thiên thất thế nhào ngay xuống đất.

Tiêu Ứng phóng tới vồ thêm một chưởng vào người, Nghĩa Thiên rú lên thê thảm rồi nằm bất động. Thế là Nghĩa Thiên vỡ sọ bắn tung tóe ra chết tốt, tên nọ nhanh tay khám người ông già ấy một hồi.

Cùng một lúc đó người bịt mặt tới sau và đánh ngã Nghĩa Thiên cũng kêu "hự" một tiếng vì y bị một hòn đá ném trúng rồi lướt qua tay trái của y, tay áo cũng bị rách một mảnh, máu tươi rỉ ra như mưa.

Kiểm Phi không ngờ Lý Nghĩa Thiên lại bị chết dưới tay bọn này một cách nhanh chóng như thế, chàng định nhảy xộc ra trả thù họ, nhưng sau chàng nghĩ lại, và trù trù một hồi mới đành yên lặng xem tình thế biến chuyển ra sao.

Vạn Thích nhanh như gió nhảy xuống dưới rãnh.

Người áo xám cao lớn vội bảo người béo lùn rằng:

- Không thấy vật đó ở trong người, chúng ta đừng tìm nữa.

Xong cả hai tên vội quay người đi nhanh như sao sa, ven đường rãnh mà chạy luôn.

Kiểm Phi nhận thấy nếu lúc này mình không ra, cứ ở đây ẩn núp hoài thế nào cũng bị người ta phát giác. Nên chàng liền quay người phi thân lên trên mình ngựa phóng đi luôn.

Vạn Thích đang ở dưới rãnh bỗng thấy Kiểm Phi ở sau tảng đá chạy ra liền ngạc nhiên nhưng y vội cười và hỏi:

- Đặng huynh có thấy người vừa rồi lấy được một vật gì ở trong người ông già nằm chết không ?

Kiểm Phi khẽ gật đầu đáp:

- Nhất thời hiếu kỳ, tiểu đệ mới núp ở đây xem. Ô ! Người nọ đã đi quá xa rồi.

Lúc ấy hai người bịt mặt đã mất dạng, đột nhiên Kiểm Phi chỉ về phía đằng sau và nói tiếp:

- Mau xem kìa.

Vạn Thích vội quay nhìn lại về phía sau chỗ tay chàng đang chỉ, quả thấy hai cái bóng xám ở dưới rãnh phi thân nhảy lên trên mặt đất, chỉ thấp thoáng mấy cái nhảy vào trong rừng ngay. Y vội nói với Kiểm Phi rằng:

- Xin Đặng huynh hãy đợi chờ một chút để đệ đi đằng này giây lát sẽ quay lại ngay.

Y chưa nói dứt người đã đi luôn, đồng thời để hai ngón tay lên môi huýt một tiếng còi miêng. Sau tiếng còi hiệu ấy nhiều người xuất hiện, người nào người nấy tay cầm đao sáng quắc tiến thẳng về phía rừng rậm đuổi theo hai người bịt mặt luôn.

Một lát sau mới thấy Vạn Thích các người uể oải trở về. Y đi tới gần, Kiểm Phi đã dắt ngựa tiến lên nghênh đón và hỏi:

- Chẳng hay Vạn huynh có được vật đó về không?

Vạn Thích lắc đầu rầu rĩ đáp:

- Chúng đào tẩu mất rồi.

- Vạn huynh có biết hai người đó là ai không?

- Không biết, chúng bịt mặt nhất thời làm sao mà nhận ra được. Hà, lần này thực ra mất cả nhãn hiệu.

Kiểm Phi giả bộ không hiểu câu tiếng lóng đó vội hỏi:

- Vạn huynh, cái gì là nhãn hiệu đấy ?

- Nhân hiệu là mặt, là sĩ diện, vừa rồi Đặng huynh có trông thấy rõ động tác của hai tên ấy không?

- Đệ chỉ trông thấy rất mờ, thấy chúng hai người một trước một sau đánh té ông cụ, rồi chạy lại khám người ta một hồi lấy ra một cái bọc gì nho nhỏ xong đi luôn.

- Chúng có lên tiếng nói chuyện gì không?

- Có, hình như chúng bảo đừng để lộ mặt, tiểu đệ chỉ nghe thấy chúng nói có một câu như thế thôi.

Vạn Thích nghe xong kêu "hừ" một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

- Dù sao chúng cũng không thể thoát ra được bàn tay của chúng ta đâu !

Kiểm Phi nghe nói động lòng và bụng bảo dạ:

- Ở ngoài quan ngoại có thế lực lớn nhất phải nói là Vạn Nhất Thanh. Chả lẽ Vạn Thích với Vạn Nhất Thanh có liên can gì chẳng ?

Nghĩ như vậy chàng liền lên tiếng hỏi tiếp:

- Chẳng hay Vạn huynh có biết Vạn Nhất Thanh không ?

- Đó là gia phụ, chẳng lẽ Đặng huynh...

Vẻ mặt của y trông rất kinh ngạc hình như y cho không ai là không biết y là công tử của Vạn Nhất Thanh vậy. Kiểm Phi tủm tủm cười đáp:

- Tiểu đệ mới ra giang hồ, hãy còn non nớt, mong sau này được Vạn huynh dìu dắt cho.

Vạn Thích cười ha hả đáp:

- Đặng huynh khách sáo quá !

Nói xong, y liền quay đầu lại nói tiếp:

- Chúng ta thử xuống xem cái xác của ông già kia đi.

Kiểm Phi gật đầu rồi cả hai cùng đưa ngựa cho một tên đại hán đứng cạnh đó giữ rồi bước đi xuống rãnh, thấy Lý Nghĩa Thiên đang nằm phục ở dưới đất, sọ vỡ máu chảy lai láng, chết một cách thảm khốc. Vạn Thích dùng chân lật ngựa xác của ông già lại, cúi xuống khám xét một hồi rồi thở dài nói:

- Quả nhiên đã bị chúng cướp mất rồi. Hừ, chúng ta đi thôi !

Kiểm Phi vừa nghĩ đến cây sâm ở trong người vừa đưa mắt nhìn xác chết thảm khốc của Nghĩa Thiên, chàng bỗng thương tiếc và khẩn thâm:

- Nếu linh hồn của lão tiên bối linh thiêng thì xin cứ an nghỉ đi, tại hạ thế nào cũng trả thù được cho lão tiên bối.

Đồng thời chàng nhìn Vạn Thích và hỏi:

- Vạn huynh, chúng ta nhân lúc này chôn hộ xác cho y nhé !

- Đặng huynh mới bước chân vào giang hồ có khác, chắc huynh không thấy quen sự tàn sát như thế này phải không?

Nói xong, y nhảy ra ngoài rãnh trước rồi ra lệnh cho bộ hạ:

- Mau chôn xác ông già họ Lý này đi.

Kiểm Phi theo sau Vạn Thích, chàng đỡ lấy cương ngựa vừa cười vừa nói tiếp:

- Cám ơn Vạn huynh đã tặng ngựa.

- Việc nhỏ mọn như thế Đặng huynh hà tất phải nói cám ơn làm chi, sau này tiểu đệ còn nhờ Đặng huynh giúp cho rất nhiều.

- Vạn huynh khách sáo quá.

Vạn Thích đột nhiên nghiêm nét mặt lại, rất thành khẩn hỏi:

- Tiểu đệ mới gặp Đặng huynh đã hợp nhau rồi, hình như chúng ta đều nhận thấy gặp gỡ nhau hơi muộn vậy. Nên đệ muốn mời Đặng huynh về tê xá ở ít bữa, chẳng hay Đặng huynh nghĩ sao ?

Kiểm Phi nghe nói cả mừng, bụng bảo dạ rằng:

- Ta hãy nhân dịp này đi tới đó để dò thám xem, may ra thừa cơ có thể trả mối thù cho gia phụ với Phi Long sơn trang.

Vạn Thích thấy chàng võ công cao siêu hơn mình mà lại mới ra giang hồ nên y muốn lôi kéo chàng vào hùa để giúp y một tay. Cho nên thấy chàng suy nghĩ đã vội cười và nói tiếp:

- Nếu Đặng huynh không có gì quan trọng thì xin huynh đừng từ chối.

- Chúng ta mới gặp gỡ và quen biết nhau lần đầu, được Vạn huynh tặng ngựa và còn mời đến quấy nhiễu quý trại, tiểu đệ nhận thấy...

Vạn Thích cả cười vỗ vào đầu vai chàng một cái rồi nói tiếp:

- Thôi Đặng huynh đừng có khách sáo như thế nữa, chúng ta đi thôi.

Rồi hai người song song nhảy lên ngựa theo đường cái quan phóng như bay.

- o O o -

Hồi 4

Giờ Phục Hận

Một trang viện đồ sộ xây ở dưới Lãnh Ha Đát cao chót vót cách Song Hà chừng mười dặm. Trước cửa trang viện có trồng một cờ cao hơn bốn trượng, trên có treo một lá cờ rất đơn giản, giữa lá cờ thêu một chữ Vạn thật to. Con đường ở trước cửa trang viện ăn liền với đường cái quan. Trang viện ấy chính là phân đàn của Thiết Hồng bang và cũng gọi là quan ngoại đàn của bang phái ấy.

Mặt trời đang lặn về tây, trên đường cái quan cát bụi bay mù mịt, rồi mười mấy người cưỡi ngựa phóng về tới trang viện ấy. Khi vừa tới cử thì hai tên đại hán đi đầu đã la lớn:

- thiếu trang chủ tới, chuẩn bị nghênh tiếp.

Hai cánh cửa lớn bỗng mở rộng, mười mấy người nô vội xuống ngựa đứng sang hai bên, tay buông xuôi xuống trông vẻ rất cung kính.

Cửa sau có một cái phòng lớn, bỗng cửa phòng mở toang, bên trong có mấy chục đại hán võ trang vội vàng chạy ra đứng thành hai hàng đợi chờ nghinh đón.

"Soạt", một mũi tên vút lên trên và rớt xuống trong trang viện...

Không bao lâu trên đường cái quan đã có tiếng vó ngựa nhộn nhịp vọng tới. Tiếp theo đó hai con ngựa một trắng một đỏ đi sát cánh nhau. Hai người ngồi trên mình ngựa trông rất anh tuấn, thân hình vạm vỡ. Hai người đó chính là thiếu trang chủ Vạn Thích với Đặng Kiếm Phi. Hai người vừa đi vừa trò chuyện không bao lâu đã tới trước cửa trang, bọn tráng sĩ đều cúi rạp mình chào.

Vạn Thích khẽ gật đầu một cái coi như là đáp lễ rồi. Y vừa cười vừa nói với Kiếm Phi rằng:

- Tệ xá bé nhỏ chật hẹp lắm, xin Đặng huynh đừng chê cười nhé !

Kiếm Phi vội đáp:

- Trang viện to lớn đồ sộ quá, quả thực đệ chưa thấy một trang viện nào to bằng quý trang viện.

Sự thực lúc ấy chàng lại nghĩ tới Phi Long sơn trang của mình xưa kia.

Phi Long sơn trang tuy không đồ sộ bằng sơn trang này, nhưng khí phái không kém gì nơi đây. Chàng lại nghĩ đến nghĩa phụ Phi Long Xích Lôi Thủ Đặng Phổ, chàng nghiêng răng mím môi khẩn thắm:

- Nghĩa phụ linh thiêng hiện hồn về giúp Phi nhi trả thù cho nghĩa phụ.

Vạn Thích thấy chàng cúi đầu ngẫm nghĩ liền ho một tiếng, và nói:

- Nơi đây dơ bẩn lắm, quả thực không đáng để cho...

Đặng Kiếm Phi vội đỡ lời:

- Đây có, tiểu đệ chỉ mong được ở đây mãi mãi.

Vạn Thích đắc ý cười ha hả nói tiếp:

- Nếu Đặng huynh thích ở đây thực thì tiểu đệ rất hoan nghinh.

Nói xong y dùng chân thúc vào bụng ngựa một cái, cho ngựa chạy nhanh thêm và nói:

- Chúng ta mau đi yết kiến trang chủ đi.

Thế là hai con ngựa phóng nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã vào tới cửa thứ hai. Cửa này cũng có mười mấy đại hán võ trang châu chực sẵn, thấy hai người vội cúi đầu chào luôn.

Vạn Thích dùng tay ấn vào yên ngựa, khẽ tung mình nhảy xuống rồi quay lại nói với Kiếm Phi rằng:

- Đặng huynh, chúng ta đi bộ vào bên trong nhé !

Kiếm Phi vâng lời nhảy xuống ngựa, liền có một đại hán chạy tới dắt ngựa chạy vào bên trong.

Vạn Thích với Kiếm Phi đi sát cánh nhau qua cửa thứ hai vào thẳng trong nhà. Chàng thấy qua cánh cửa đó tới một sân rộng, cỏ dưới đất xanh rì, trăm hoa đua nở, lại thêm có cả hồ sen đình các, cầu nhỏ, núi giả, nước suối chảy róc rách thực không khác gì chốn tiên cảnh vậy, khiến chàng tấm tắc khen ngợi thắm.

Vạn Thích cười vẻ kiêu ngạo, nói:

- Vườn hoa này gia phụ đã tốn rất nhiều tâm huyết, vận tải hoa bốn mùa từ các nơi về trồng ở trong vườn này, Đặng huynh xem có ngoạn mục không ? Kiếm Phi vội tắc lưỡi khen:

- Không những ngoạn mục mà phải nói là tuyệt mỹ thì đúng hơn.

Tuy chàng khen ngợi như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ thầm:

- Cảnh này đẹp thực ! Tiếc thay chủ nhân của nó lại là kẻ bất lương, thực phí mất những sơn thạch hoa cỏ này.

Chàng đang nghĩ ngợi thì phía đằng trước bỗng có một người tuổi trạc trung niên, thân hình gầy gò và cao, mặt thâm trầm, mắt lồi má hõm tiến tới vái chào Vạn Thích và nói:

- Thừa thiếu trang chủ, trang chủ hiện đang đợi chờ thiếu trang chủ đấy.

Vạn Thích trả lời bằng một tiếng "ừ" rồi quay lại nói với Kiếm Phi rằng:

- Vị này là Hắc Ty Viên Hạ Phi, người tổng quản của bốn trang.

Kiếm Phi vội chắp tay chào và hỏi:

- Hạ tổng quản mạnh đấy chứ ?

Hạ Phi giơ tay trái ra mời khách và đáp:

- Tiểu nhân không dám, xin mời công tử vào.

Kiếm Phi sức nghĩ lại một việc, bụng bảo dạ rằng:

- Người bịt mặt mặc áo xám gầy gò và cao, chìa tay ra khỏi Nghĩa Thiên lấy cây sâm cũng chìa tay trái...

Nghĩ đoạn, chàng ngẩng nhìn đối phương giây lát, nhận thấy thân hình của Hạ Phi quả giống hệt người nợ thực.

Hạ Phi nhìn chàng cười vẻ xảo trá một tiếng rồi vội vàng đi luôn.

Vạn Thích vừa cười vừa nói với Kiếm Phi :

- Tệ trang có hai vị tổng quản, tức Hạ Phi vừa rồi và còn một người nữa là Phiên Sơn Hồ Triệu Trình Ty, lát nữa thấy y, đệ sẽ giới thiệu cho huynh ngay.

Nói xong hai người đã đi tới trước một tòa lầu nhà đồ sộ, chỉ xem bên ngoài thấy tráng lệ vô cùng.

Hai người bước qua ngưỡng cửa vào bên trong, thấy trên mặt đất phủ bằng chiếc lông cừu, đi mấy bước đã tới đại sảnh. Trong đại sảnh bố trí rất hào hoa, không kém gì nhà của một vương công hầu tướng, các đồ gỗ đều làm bằng gỗ đàn. Hai bên tường lại treo rất nhiều tranh của danh nhân và đối liễn. Vạn Thích vừa cười vừa nói:

- Mời Đặng huynh ngồi chơi ở khách sảnh, tiểu đệ vào trong nội đường giây lát rồi sẽ ra tiếp huynh ngay.

Nói xong, y vội vã đi vào cửa trong.

Kiếm Phi khoanh tay về phía sau thủng thẳng đi lại trong sảnh để thưởng thức những tranh vẽ và đối liễn, chàng rất cảm khái và nghĩ thầm:

- Nghĩa phụ ta cũng hay chơi tranh và đối liễn lắm...

Đột nhiên chàng thấy nơi góc sảnh có treo một bức tranh vẽ tám con ngựa gọi là Bát tuần đồ, nét bút rất cổ kính và hùng mạnh, tám con ngựa tám hình dáng khác nhau trông rất sống động, chàng đã nhận ra bức tranh này là bức tranh chàng ưa thích nhất hồi nhỏ. Chàng phải nói mãi nghĩa phụ mới cho treo vào phòng chàng để ngày đêm thưởng thức, không ngờ đến bây giờ...

Chàng ngẫm nghĩ tới đó suýt nữa thì ứa lệ ra, trong đầu óc chàng liền xuất hiện tấn thảm kịch của Phi Long sơn trang, bể lửa, tiếng kêu la gào thét, người bị chém giết máu chảy lênh láng. Cảnh tượng ấy còn như ẩn như hiện nổi lên mặt bức tranh Bát tuần đồ kia, chàng không sao cầm lòng được giọt lệ rơi xuống...

Đột nhiên có tiếng chân người ở bên trong bước ra, đã thấy Vạn Thích hớn hởi đi tới, chàng vội lấy tay áo lau chùi nước mắt rồi gượng cười quay người lại.

Vạn Thích thấy mặt chàng đổi sắc liền ngạc nhiên hỏi:

- Đặng huynh thấy khó chịu ư ?

- Không, đệ ngẫu nhiên nghĩ lại gia cảnh đệ mồ côi song thân từ hồi còn nhỏ, phiêu liêu đây đó, cuộc đời rất hẩm hiu nên mới ứa nước mắt ra như vậy, xin huynh lượng thứ cho.

Vạn Thích cúi đầu xuống ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên ngẩng đầu lên :

- Nếu Đặng huynh không hiềm thì đệ muốn kết nghĩa kim lan với huynh, chẳng hay huynh nghĩ sao ?

Kiểm Phi ngạc nhiên nhưng nghiêm nét mặt ngay rồi đáp:

- Sao Vạn huynh lại nói như thế, tiểu đệ là một người lạ mặt được huynh đối xử như vậy đã lấy làm hân hạnh vô cùng rồi, đâu dám với cao như thế ? Vả lại chưa chắc bá phụ đã yên tâm cho huynh kết nghĩa với tiểu đệ.

Vạn Thích nghe nói, nhận thấy Kiểm Phi nói cũng phải liền cười và đáp:

- Gia phụ nghe tiểu đệ nói đến huynh rất mừng rỡ, lát nữa gia phụ sẽ ra đây gặp huynh ngay.

Kiểm Phi trong lòng hơi gây cản, vì tên đầu não của hắc đạo ở ngoài quan ngoại này lại chính là kẻ thù không đội trời chung của mình, sắp sửa lộ diện ở trước mặt mình rồi.

Vạn Thích thấy mặt chàng có vẻ khẩn trương lại tưởng chàng sợ oai danh của cha mình, nên y vừa cười vừa nói tiếp:

- Gia phụ đối với hậu sanh đều hiền từ vô cùng, xin Đặng huynh chớ có câu nệ điều đó.

Y vừa nói tới đó, bên trong đã có tiếng cười ha hả và tiếng người nói vọng ra:

- Thích nhi, con nói Đặng thiếu hiệp ấy có phải là vị này không ?

Tiếng nói chưa dứt, Kiểm Phi đã thấy một ông già thân hình vạm vỡ ăn vận rất xa hoa, râu tóc bạc phơ, trông rất oai vệ.

Vạn Thích thấy ông già đó liền đứng dậy đáp:

- Thừa cha vị này là Đặng Kiếm Phi đây.

Thấy kẻ thù đứng ở trước mặt, hai mắt của Kiếm Phi hầu như nổ lửa, nhưng chàng phải cố nén lửa giận tiến lên, chấp hai tay chào:

- Tiểu bối bái kiến bá phụ.

Vạn Nhất Thanh cười ha hả đáp:

- Người nhà với nhau cả, hiền diệt khỏi phải lễ phép như thế, mời hiền diệt ngồi chơi.

Y lại nói với Vạn Thích :

- Thích nhi mau bảo dưới bếp sửa soạn cơm nước để thết khách đi.

Vạn Thích vội vàng vâng lời đi vào nhà ngay. Vạn Nhất Thanh ngắm Đặng Kiếm Phi một hồi rồi bụng bảo dạ rằng:

- Thằng nhỏ này quả thực là một con rồng trong đám người, nếu rèn luyện cho nó một thời gian sau này nó thể nào cũng trở nên một bá chủ cái thế. Cũng may Thích nhi đã lòi y về đây, bằng không y lọt vào tay kẻ khác thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Sau nghĩ xong y liền lên tiếng nói:

- Đặng thiếu hiệp, nghe Thích nhi nói thiếu hiệp rất hay đi lại ở trên giang hồ phải không ?

Kiếm Phi biết lão giang hồ này ắt phải đa mưu lắm kế và rất hay nghi ngờ cho nên chàng vội đáp:

- Tiểu bối bước chân vào giang hồ không lâu, hiểu biết rất ít, mong Vạn bá chỉ giáo cho luôn.

Vạn Nhất Thanh cười ha hả nói tiếp:

- Cùng là người nhà với nhau, thiếu hiệp nói khách sáo như thế chi. À ! Đặng thiếu hiệp thuộc môn phái nào thế, sư phụ là ai, có thể cho già này biết được không?

Kiếm Phi cung kính đáp:

- Gia sư là một ẩn sĩ ẩn cư một núi hoang, thuộc môn phái nào tiểu bối không thấy gia sư nói tới, ngay cả tên hiệu gia sư cũng không cho tiểu bối biết nốt.

Vạn Nhất Thanh nghe nói kêu "ồ" một tiếng, mặt tỏ vẻ kinh dị, nhưng lại thay đổi nét mặt ngay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Nhà của thiếu hiệp ở đâu ?

Kiếm Phi rầu rĩ đáp:

- Đến giờ tiểu bối cũng không biết nhà mình ở đâu, chỉ nghe thấy ân sư nói tiểu bối là một đứa con hoang, ân sư ngẫu nhiên gặp thấy đem về nuôi nấng, dạy bảo cho tới khi trưởng thành.

- Thế à ? Thiếu hiệp có sư huynh đệ đồng môn không?

- Theo chỗ tiểu bối biết, gia sư chỉ có một mình tiểu bối là đệ tử thôi.

Vạn Nhất Thanh nghe nói tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng lại đổi sắc mặt ngay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Từ nay trở đi, thiếu hiệp đã là người nhà rồi đừng có khách sáo như trước nữa.

Tuy Kiếm Phi rất thông minh, nhưng hãy còn thiếu giang hồ, tuy vừa rồi chàng rất khéo léo giấu giếm lai lịch của mình, nhưng chàng đã khiến đối phương nghi ngờ mà không hay.

Một lát sau, Vạn Thích ở bên trong đi ra mời chàng vào ăn cơm. Rồi Vạn Nhất Thanh tươi cười đứng dậy đi trước. Kiếm Phi, Vạn Thích theo sau.

Cơm nước xong, Vạn Nhất Thanh về phòng nghỉ ngơi trước. Vạn Thích tiếp chàng một hồi rồi dẫn chàng vào một cái lầu nhỏ biệt lập xây ở trong sân nghỉ ngơi.

Đêm đã khuya, bốn bề yên lặng như tờ. Trên không một vầng trăng sáng từ từ nhô lên. Kiếm Phi ở trên lầu nhỏ ngồi tựa cửa suy nghĩ. Chàng đang tính toán cách phục thù như thế nào, sau cùng chàng khoải chí cười khì rồi đứng dậy ngó ra bên ngoài nhìn khắp chung quanh một hồi không người nào hết mới khẽ đóng kín cửa sổ lại, móc túi lấy Kim húc thần kiếm, Bảo thiên quyền phổ và cây sâm nghìn năm rồi cột vào trong người bên ngoài, mặc áo lót mình và áo ngắn, còn áo ngoài và hành lý thì chàng để ở trên bàn, rồi chàng lên giường ngồi xếp bằng tròn vận nội công một hồi mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Canh hai đã điểm, bỗng có một bóng đen lướt qua mép lầu lớn rồi nhảy sang lầu nhỏ nơi Kiếm Phi đang ở, nằm phục ở trên mặt hiên ngó vào bên trong.

Lúc ấy cửa sổ ở lầu nhỏ đã đóng kín, y liền lấy một con dao găm khẽ nạy một cái, cánh cửa sổ từ từ mở ra mà không có tiếng động nào hết. Người nọ vẫn nằm yên ở dưới mái hiên ngó nhìn vào trong lầu, thấy Kiếm Phi nằm ngủ,, đang thở rất đều, đủ thấy chàng đã ngủ say. Dưới ánh trăng, thấy người ấy thân hình mập mạp và cũng dùng khăn đen bịt mặt. Y ở ngoài cửa sổ ngó nhìn một hồi, tay khẽ ấn vào mái ngói rồi nhẹ nhàng lướt vào trong lầu. Xem cử chỉ của y thì hình như cánh tay trái có vẻ ngượng nghịu không được linh động cho lắm.

Y từ từ đi lạnh cạnh bàn, cầm bộ áo dài trắng của Kiếm Phi lên khám xét một hồi nhưng không có gì hết, rồi y lại nhẹ bước đi tới cạnh giường dùng hai ngón tay điểm vào huyệt ngủ của Kiếm Phi.

Tất cả cử chỉ của người đó không qua được mắt của Kiếm Phi, khi tay người đó đụng vào người chàng, chàng nhanh nhẹn xoay tay chộp ngay yếu huyệt ở cổ tay của y, đồng thời khẽ quát bảo:

- Bằng hữu, tại hạ không phải là Lý Nghĩa Thiên, việc gì mà phải nhẹ tay nhẹ chân như thế ?

Người đó nghe rùng mình một cái, đột nhiên rút cổ tay phải lại, tay trái liền nhằm yếu huyệt Thiên tĩnh ở trên vai của chàng điểm luôn, nhưng chàng ung dung nhấn mạnh sức vào bàn tay một chút khẽ hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ bằng hữu đã quên việc ở Tam giang khẩu rồi ư ?

Người nọ vừa chìa tay trái ra đã cảm thấy yếu huyệt ở bên tay phải tê tái, khắp mình mẩy mềm nhũn, không còn hơi sức nào, liền khẽ đáp:

- Đặng thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thứ cho.

Kiếm Phi lại hỏi tiếp:

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh là gì ?

Người nọ suy nghĩ giây lát chưa kịp trả lời thì Kiếm Phi đã vận sức vào bàn tay nhấn mạnh một cái và hỏi tiếp:

- Bằng hữu có chịu nói thực không ?

Người bịt mặt đột nhiên cảm thấy khí huyết trong người rạo rực và như có muôn vạn con kiến bò ở trong huyết quản tê tái buồn nhức khó chịu khôn tả, mồ hôi toát ra như mưa, liền nghiêng răng mím môi với giọng run run đáp:

- Tại hạ là Triệu Trình Ty. Đặng thiếu hiệp...

-Ồ, phó tổng quản đây, ai phái phó tổng quản tới đây?

Triệu Trình Ty nghe thấy chàng hỏi như vậy mới hơi yên lòng một chút liền đáp:

- Trang chủ.

- Thế sao ở Tam giang khẩu các người lại làm việc riêng như thế ?

Triệu Trình Ty đảo tròn đôi ngươi một vòng rồi suy nghĩ và đáp:

- Đó là việc riêng của bốn trang, thiếu hiệp không biết đâu.

-Ồ, để mỗ hỏi thiếu trang chủ xem đầu đuôi câu chuyện ra sao ?

- Đặng thiếu hiệp, chúng ta đều là anh em nghèo khổ với nhau cả, nếu thiếu hiệp vui lòng giúp tại hạ một lần thì sau này tại hạ thế nào cũng đáp đền. Bằng không dù thiếu hiệp có bức bách tại hạ, đối với thiếu hiệp cũng không có ích lợi gì cả.

- Phó tổng quản, nếu tại hạ tha cho phó tổng quản đi... Hừ... lòng người xảo trá lắm, biết đâu phó tổng quản lại chả ở trước mặt trang chủ đánh đổ tại hạ ?

Triệu Trình Ty cũng là một tay lão luyện giang hồ, nghe nói cũng ngạc nhiên vội đáp:

- Mỗ Triệu Trình Ty này xưa nay nói một là một, hai là hai. Đặng thiếu hiệp cứ hỏi thiếu trang chủ là biết liền.

Kiểm Phi nghe thấy đối phương nói như vậy, suy nghĩ giây lát với giọng êm dịu nói tiếp:

- Phó tổng quản, tại hạ muốn hỏi phó tổng quản một việc này.
- Việc gì thế ?
- Anh em trong bang này có cái gì để chứng minh thân phận của mình không ?
- Anh em trong bang mỗi người có một cái thẻ chứng minh.
- Nếu không đem theo thẻ ấy thì sao ?
- Không khi nào thẻ thân phận lại không thể đem theo trong người được.
- Được lắm, vậy bây giờ tại hạ làm thế nào chứng minh được bằng hữu là phó tổng quản. Và làm thế nào, chứng minh được phó tổng quản là do trang chủ phái tới đây !

Triệu Trình Ty thò tay trái vào túi lấy một cái thẻ bằng sắt hình tròn đưa cho Kiểm Phi và nói:

- Đây là thẻ bài chứng minh thân phận.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn thấy trên thẻ bài ấy quả có khắc những chữ như sau : "Thiết Hồng bang quan ngoại, tổng đàn phó tổng quản". Chàng xem xong liền cầm cái thiết bài ấy vào trong tay vừa cười vừa nói tiếp:

- Thôi được, tại hạ hãy tạm giữ cái thẻ bài này của phó tổng quản.

Triệu Trình Ty thấy vậy cả kinh vội nói:

- Đặng thiếu hiệp, việc này...

Kiểm Phi đã sẫm nét mặt trầm giọng nói tiếp:

- Nếu phó tổng quản không bằng lòng thì chúng ta cùng đi yết kiến trang chủ vậy.

Bất đắc dĩ Triệu Trình Ty thở dài một tiếng và đáp:

- Nếu Đặng thiếu hiệp không tin họ Triệu này, tại hạ đành chỉ có một cách nhận thua tùy theo thiếu hiệp muốn xử trí thế nào thì ra tay đi.

- Không phải tại hạ không tin được phó tổng quản, nhưng vì chúng ta chưa quen biết nhau bao giờ, cho nên bất đắc dĩ tại hạ phải có hành động ấy, mong phó tổng quản hiểu giùm.

Nói xong, chàng lật tay trái vỗ vào đốc mạch của y một cái rồi nói tiếp:

- Phó tổng quản, tại hạ đã dùng thủ pháp độc đáo điểm trúng yếu huyệt của phó tổng quản rồi, nếu phó tổng quản không phản đối, trưa mai chúng ta ra ngoài trang đi dạo chơi một vòng, bằng không quá giờ Ngọ tại hạ không có cách gì cứu kịp cho phó tổng quản đâu.

Triệu Trình Ty tức giận vô cùng, nghiêng răng kêu cồm cộp bụng mắng chửi thảm:

- Tiểu tử, không ngờ Triệu Trình Ty này lại bị thua người, thực là cáo già lại mắc hùm cừu non.

Nghĩ đoạn, y liền đáp:

- Thôi được, miễn xin nghe lời thiếu hiệp.

- Trước mặt trang chủ mong phó tổng quản nói giùm một vài câu, như vậy chúng ta sẽ được đẹp cả.

Nói tới đó chàng đột nhiên đưa tay phải ra bên ngoài một cái, người đã ngồi dậy và nói tiếp:

- Phó tổng quản đi đi, tốt hơn hết ta nên coi như không có chuyện đêm nay.

Triệu Trình Ty bị chàng đẩy một cái lui về phía sau mấy bước mới đứng vững rồi rầu rĩ đáp:

- Đặng thiếu hiệp, tại hạ xin cáo lui...

Đột nhiên căn phòng ở bên ngoài có tiếng chân người rất nhẹ vọng tới. Kiếm Phi vội giơ tay ra hiệu bảo Triệu Trình Ty mau đi đi. Đồng thời chàng cũng ngả lưng lên trên giường giả bộ ngủ say.

Triệu Trình Ty không dám ở lại nữa, hậm hực nhìn Kiếm Phi rồi quay mình nhảy ra ngoài cửa sổ đi luôn.

Triệu Trình Ty vừa đi khỏi ngoài cửa đã có tiếng của Vạn Thích vọng vào:

- Đặng huynh, Đặng huynh...

Kiếm Phi ngáp mấy cái rồi ú ớ hỏi:

- Ai thế ?

- Đặng huynh có nghe tiếng động gì không? Vì hiện giờ đã có ngoại tặc xâm nhập vào trang.

Kiếm Phi vội ngồi dậy giả vờ kinh ngạc, hỏi lại:

- Cái gì ? Có ngoại tặc ư ? Đệ không thấy ai qua đây, Vạn huynh hãy đợi chờ một chút để đệ mở cửa cho huynh vào.

Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng chửi thảm và bụng bảo dạ rằng:

- Hừ... cái trò chơi trẻ con này đừng giở ra với ta nữa.

Vạn Thích vừa cười vừa đáp:

- Khởi cần mở cửa nữa, tiểu đệ lo ngại cho Đặng huynh nên mới sang đây hỏi thăm đấy thôi. Thôi ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, y đi luôn. Kiếm Phi thở ra một cái, ngồi dậy đóng cửa sổ xong đầu gối mới lên giường đi ngủ.

Chàng khấn thầm rằng:

- Nghĩa phụ, Kiếm Phi đã bắt đầu phục thù đây, xin nghĩa phụ phù hộ cho con.

Chàng khấn đi khấn lại mấy lượt rồi ngủ say lúc nào không hay.

Ngày hôm sau mặt trời vừa mọc, chim ở trên cây đang đua nhau hót ríu rít.

Trong rừng rậm ở cách Vạn gia trang không xa có hai bóng người đang lững thững đi sát cánh nhau, một người là một thiếu niên anh tuấn mặc áo dài trắng và một người là võ sĩ béo mập người tầm thước, mặt âm trầm nhưng ăn vận rất xa hoa.

Hai người chẳng nói chẳng rằng đi sâu vào trong rừng tới một bụi cỏ lau và một đồng đá lởm chởm, hai người đưa mắt nhìn chung quanh một hồi không thấy một bóng người nào, lúc ấy Triệu Trình Ty mới dẫn Kiếm Phi vào trong đồng đá vừa cười vừa nói:

- Đặng thiếu hiệp, nơi đây kín đáo nhất, có chuyện gì xin thiếu hiệp cứ nói.

Kiếm Phi đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt, thấy bốn bề đều là những cây cổ thụ to bằng hai người ôm, đồng đá lởm chởm ở phía sau mình có thể ẩn núp được mà người bên ngoài không sao biết được, thật là một nơi kín đáo. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Nơi đây bí ẩn thực, không những ẩn núp rất kín đáo mà muốn giết hại người cũng tiện lắm, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp:

- Nơi đây kín đáo. Triệu phó tổng quản chắc quanh đây quen thuộc lắm phải không ?

Nói xong chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương, nhưng Triệu Trình Ty là một cao thủ hữu hạng của hắc đạo ở ngoài quan ngoại, nham hiểm xảo quyệt vô cùng, khi nào y lại để cho chàng trông mắt bắt hình dong được, nên y nghe chàng hỏi xong liền cười khi đáp:

- Địa hình quanh trang viện này tại hạ đều thuộc nằm lòng hết.

- Triệu phó tổng quản ở đây bao lâu rồi ?

- Tính ra cũng được mười hai mươi ba năm rồi...

- Ô, nếu vậy phó tổng quản biết hết tình trạng của giới võ lâm ở ngoài quan ngoại này đấy.

- Có thể nói tất cả những bằng hữu trong giới võ lâm tại hạ đều quen biết hết.

- Nếu vậy hay lắm, tại hạ mới bước chân vào giang hồ, việc gì cũng kém cỏi, có thể nói là kinh nghiệm và duyệt lịch của tại hạ hãy còn non nớt lắm. Sau này còn mong các hạ chỉ dẫn cho nhiều.

Triệu Trình Ty thấy chàng nói như vậy bụng bảo dạ rằng:

- Tiểu tử giỏi thực, không ngờ người ít tuổi như vậy mà làm việc lại lão luyện ác độc đến như thế.

Tuy nghĩ như vậy, y vẫn nhanh nhẩu đáp:

- Đặng thiếu hiệp khách sáo thật !

- Triệu phó tổng quản ! Tại hạ có một người bạn muốn nhờ tại hạ đem hộ một lá thư cho một người bà con của y. Người bà con ấy hiện đang ở trong Phi Long sơn trang và nghe nói là một vị đội trưởng thủ hạ của Phi Long Phích Lôi Thủ, nhưng tại hạ không biết Phi Long sơn trang ở đâu. Tổng quản rất quen thuộc mọi việc và đường lối ở ngoài quan ngoại này, chắc thế nào cũng biết Phi Long sơn trang ở đâu ?

- Tại hạ có biết, nhưng...

- Nhưng cái gì ?

- Phi Long sơn trang đã bị hủy diệt rồi.

- Hủy diệt rồi ư ? Thế những người ở trong Phi Long sơn trang ấy đâu ?

- Sau khi sơn trang bị hủy, những người ở trong sơn trang ấy đều bị giết hết.

- Vì lẽ gì ?

- Vì họ bướng bỉnh quá, người nào cũng đấu chí chết mới thôi. Cho nên...

Kiểm Phi nghe thấy y nói như vậy, đau lòng vô cùng, nhưng chàng vẫn phải cố nén làm ra vẻ thản nhiên hỏi:

- Chả lẽ Phi Long sơn trang có thù hằn với ai ?

- Không, họ không có thù hằn với ai hết, nhưng vì Bang chủ của Thiết Hồng bang chúng ta ra lệnh cho Vạn trang chủ bắt ông ta phải thần phục để cho trang chủ được thống nhất võ lâm ngoài quan ngoại.

- Ủa ! Bang chủ của quý bang là ai thế ?

- Tỷ Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tả Phong.

- Vụ hủy Phi Long sơn trang ấy, ngoài trang chủ ra còn có ai tham gia nữa ?

Triệu Trình Ty tỏ vẻ nghi ngờ, đưa mắt nhìn chàng một cái rồi trầm giọng đáp:

- Thiếu hiệp hỏi như thế có ý nghĩa gì ?

Lúc ấy Kiếm Phi đã tức giận đến tột mức, và đã nổi lòng hung, thấy Triệu Trình Ty hỏi như vậy liền lạnh lùng đáp:

- Khởi cần hỏi nhiều, Triệu tổng quản hãy cho tại hạ biết các đường đi lối lại, các chòi canh bố trí ở trong trang như thế nào đã.

Triệu Trình Ty nghe nói giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Tiểu tử này có lẽ tới đây nằm vùng chắc ?

Tuy ý nghĩ như vậy, nhưng dù sao y cũng phải lo đến tính mạng mình trước, đồng thời Hạ Phi lại ẩn núp ở sau đồng đá, quý hồ đối phương giải huyết cho mình một cái là việc gì mình cũng có thể giải quyết được ngay.

Kiếm Phi thấy đối phương đảo tròn đôi ngươi suy nghĩ liền cười và nói tiếp:

- Triệu tổng quản đừng có suy tính gì nữa. Nếu tổng quản thương tiếc tính mạng của mình thì nên nói rõ cho tại hạ nghe đi.

Triệu Trình Ty cười khì mấy tiếng rồi đáp:

- Đặng thiếu hiệp giải huyết cho tại hạ trước, vả lại thiếu hiệp dùng thủ đoạn này uy hiếp tại hạ không phải là một vị anh hùng. Nói ví dụ, nếu tại hạ nhất định không chịu nói, thì thiếu hiệp cũng không làm gì được tại hạ.

- Nếu tổng quản không chịu nói, bắt buộc tại hạ phải mời tổng quản nếm mùi "Phân cân thác cốt tảo hồn thủ".

Triệu Trình Ty nghe Kiếm Phi nói tới bảy chữ đó, rung mình kinh hãi, sắc mặt nhợt nhạt vội nhìn thẳng vào mặt chàng rồi ấp úng hỏi:

- Thiếu... hiệp... ở Thượng Quan bảo hay... ở Hắc Sát trang tới ?

Kiếm Phi thấy đối phương hoảng sợ như vậy, trong lòng cũng ngạc nhiên, liền cười và hỏi tiếp:

- Tại sao tổng quản lại bảo là tại hạ từ Thượng Quan bảo hay Hắc Sát trang tới ?

- Thiếu hiệp, trong thiên hạ này chỉ có người Thượng Quan bảo hay Hắc Sát trang mới biết "Phân cân thác cốt tảo hồn thủ" thôi.

- Ô, Thượng Quan bảo với Hắc Sát trang ở đâu thế ?

- À ? Thiếu hiệp chưa nghe thấy ai nói với Nam Trang Bắc bảo hay sao ?

- Không !

- Đó là hai tổng đàn của hai đại bang hội mới nổi lên trong mười năm nay ở giới hắc đạo.

Sự thật Kiếm Phi đã biết rõ hết Nam Trang, Bắc Bảo, nhưng sở dĩ chàng giả bộ nói như thế là muốn cho đối phương khỏi nghi ngờ mình. Chàng ung dung nói tiếp:

- Triệu tổng quản, sao tổng quản vẫn chưa chịu trả lời những câu hỏi của tại hạ thế ?

- Ủ, ừ...

Triệu Trình Ty ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm nghị hỏi lại:

- Nếu tại hạ nói ra rồi, thiếu hiệp có dám bảo đảm sự an toàn của tại hạ không ?

Kiếm Phi thấy đối phương hỏi như vậy bụng bảo dạ rằng:

- Việc huyết tẩy Phi Long sơn trang thế nào tên Triệu Trình Ty này cũng tham dự, khi nào ta để cho y tẩu thoát được.

Chàng đã định tâm giết chết đối phương rồi nên lạnh lùng đáp:

- Đến tại hạ còn chưa được an toàn, thì làm sao mà bảo đảm cho tổng quản được.

Lúc ấy Triệu Trình Ty đã biết rõ đối phương đã tới đây không phải là tay vừa, tính mạng của mình coi như đã hết hy vọng sống còn, nên bất đắc dĩ y phải gật đầu đáp:

- Được, tại hạ xin nói.

Nói xong, y tiến lên mấy bước, nhặt một cành cây khô rồi ngồi xổm xuống nói tiếp:

- Thiếu hiệp, xem này. Đây là cửa thứ hai của bốn trang...

Y vừa nói vừa vẽ một bờ tường ở giữa có cửa.

Kiếm Phi vừa nghe vừa nghĩ thầm:

- Mình uy hiếp y như vậy, dù y có nói cũng không...

Nghĩ như vậy chàng liền bước lên một bước, nói:

- Triệu tổng quản, để tại hạ giải huyết cho tổng quản nhé.

Triệu Trình Ty nghe nói cả mừng, cố hết sức làm ra vẻ trấn tĩnh để cho Kiếm Phi khỏi nghi ngờ. Nhưng y vẫn không sao che lấp nỗi âm mưu của mình, bởi nụ cười gian xảo của y. Y vội nói rằng:

- Cảm ơn thiếu hiệp.

Kiếm Phi giơ tay phải lên khẽ đánh hai chưởng vào hai nơi yếu huyệt của y kêu "bộp bộp" hai tiếng...

Bỗng Triệu Trình Ty ho một tiếng, thổ ra một đống đờm đặc. Y vận khí thử xem quả thấy chân tay đã hoạt động như thường rồi. Y vội tiến lên một bước cúi đầu vái chào Kiếm Phi và cảm ơn tiếp:

- Đa tạ thiếu hiệp...

Y chưa nói dứt đã giơ tay phải lên dùng cành cây khô nhằm yếu huyệt ở dưới rốn của Kiếm Phi, mồm thì cười khinh và nói:

- Này tiểu tử, cảm ơn mi này.

Hai người chỉ đứng cách chừng ba thước, y lại ra tay rất nhanh, mồm chưa dứt cành cây đã đụng tới bụng Kiếm Phi rồi.

- o O o -

Hồi 5

Sát Khí Đằng Đằng

Kiểm Phi vừa tránh về phía trái, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gió động và chàng biết ngay có người đã dùng khí giới nhằm ngang lưng mình chém lén. Chàng giật mình kinh hãi, vội nhún chân nhảy lên trên cao hơn trượng.

Triệu Trình Ty đã khẽ quát một tiếng :

- Chúng ta cùng xông lên diệt y trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Y liền rút cây roi gang bảy khúc ra nhằm hai chân Kiếm Phi quát tới. Kiếm Phi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Được lắm ! Tổng quản của Vạn gia trang khép tiếp khách nhĩ ?

Chàng ở trên không bỗng khom lưng một cái, hơi co hai chân lên đã tránh được thế roi của Triệu Trình Ty ngay.

Lúc đó cây quỷ đầu đao của Hạ Phi cũng nhằm người chàng chém tới.

Kiểm Phi khẽ quát một tiếng, giương hai cánh tay ra, rồi nhằm đầu của hai địch thủ tấn công luôn hai chưởng.

Hạ Phi và Triệu Trình Ty cũng song song quát lớn một tiếng, kẻ múa đao người múa roi đều nhằm những nơi trí mạng của Kiếm Phi tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, Kiếm Phi đã xuyên vào trong đao quang và tiên ảnh của địch, ra tay nhanh như gió, nhằm các đại huyệt của hai người kia mà phản công. Chỉ đấu được mười hiệp, Hạ Phi với Triệu Trình Ty đã địch không nổi chàng. Hạ Phi lại múa đao nhằm vai bên trái của chàng chém xuống. Triệu Trình Ty thì múa roi nhằm hông bên phải của chàng quét tới.

Kiểm Phi cười nhạt, nhún vai trái xuống, còn tay phải thì nhanh như điện chớp gõ luôn vào mạch môn tay trái của Hạ Phi, đồng thời chàng dùng chân phải đá vào roi bảy khúc của Triệu Trình Ty.

Nói thì chậm, nhưng Kiếm Phi ra tay nhanh khôn tả. Chỉ trong nháy mắt đã biến luôn ba thức, vỗ bốn chưởng, đá ba cái.

- Ối chà...

- Hừ !

Sau hai tiếng kêu la đó lại có một tiếng kêu "loảng xoảng", quỉ đầu đao với cây roi bảy khúc đều đã rút cả xuống đất.

Hạ Phi khẽ thét một tiếng :

- Tên này cứng rắn lắm, chúng ta chuẩn đi.

Thét xong cả hai cùng múa quyền xông lại tấn công một lúc, Triệu Trình Ty sử dụng cả chỉ lẫn chưởng như vũ như bão lẫn át tới. Kiếm Phi cười nhạt:

- Đừng có hòng chuẩn chạy gì cả.

Chàng giơ ngay hai thế tuyệt học của sư môn mình ra, hai tay của chàng nhằm hai kẻ địch tấn công tới tấp.

Hạ Phi giật mình kinh hãi, vội la lớn:

- Long Phụng Song Tuyệt Chưởng đấy.

Y vừa nói vừa lui bước và giơ song chưởng lên đỡ.

Liền có hai tiếng kêu "bùng bùng". Tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu "ối chà" nữa, hq với Triệu Trình Ty đã bị đánh bắn ra ngoài xa hai trượng, rớt xuống mặt đất, mồm, mũi, tai rỉ máu tươi và tắt thở chết tốt.

Kiếm Phi cũng ngạc nhiên không ngờ thế Long Phụng Song Tuyệt Chưởng lại có oai lực như vậy, chỉ mới có một thế thôi mà đánh cho hai tay cao thủ số một số hai trong võ lâm chết liền. Nếu sớm biết như vậy thà chàng trực tiếp vào xin bái kiến trang chủ còn hơn.

Chàng đứng ở trong rừng ngẫm nghĩ hồi lâu mới quyết định một kế hoạch như sau: dùng thủ pháp tuyệt nhanh giải quyết Vạn gia trang rồi sớm quay trở về Trung Nguyên tìm tên Tả Phong, hung thủ chính để thanh toán.

Chàng quyết định xong liền nhặt thanh đao vào trong bụi cỏ đào một cái hố lớn, lục soát hai người một hồi lấy chùm chìa khóa bách hợp với bản đồ lối đi và các chòi canh của toàn trang rồi vứt hai cái xác đó vào trong hố lấp đất lên luôn. Để cho mọi người khỏi biết trong rừng lại có trận đấu như vừa rồi, chàng nắn nốt lại quần áo rồi mới từ từ đi ra ngoài rừng.

Chàng về đến Vạn gia trang đã có gia đình nói:

- Đặng thiếu hiệp! thiếu trang chủ đang tìm thiếu hiệp đấy.

Kiếm Phi vừa cười vừa đáp:

-Ồ ! Ta biết rồi !

Nói xong chàng đi thẳng vào trong đại đường, vừa vào tới nơi thì Vạn Thích đã vừa cười vừa nói bước ra nói:

- Đệ kiểm huynh đi ăn cơm đấy. Chẳng hay Đặng huynh đi đâu thế ?

Kiểm Phi cũng cười đáp:

- Tiểu đệ đi ra ngoài tản bộ đấy thôi !

Chàng vừa nói vừa theo Vạn Thích đi vào trong phòng ăn, đồng thời chàng bụng bảo dạ rằng:

- Vạn Thích là người rất tốt, vả lại lúc huyết tẩy Phi Long sơn trang y hãy còn nhỏ, lát nữa ta đừng nên giết y.

Tiếp theo đó chàng lại nghĩ thầm:

- Nhưng nếu ta không giết y thì sau này thế nào y cũng kiểm ta trả thù.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng chàng thấy Vạn Thích đối với mình rất tử tế, nếu giết y thì thực ra tàn nhẫn quá.

Lúc ăn cơm không thấy Vạn Nhất Thanh ra ăn, chỉ có Vạn Thích với Kiểm Phi hai người ăn thôi.

Chiều hôm đó, Kiểm Phi mời Vạn Thích lên phòng mình nghe chuyện trò. Hai người ngồi xuống, Kiểm Phi vừa cười vừa nói:

- Vạn huynh, tối hôm qua ai lại dám táo gan đến xông pha quý trang như vậy ?

Vạn Thích ú ớ một hồi rồi đáp:

- Tối hôm qua... đệ phát giác có nhiều người xâm nhập... Nhưng sau khi tìm kiếm không thấy ai hết.

Kiểm Phi kêu "ồ" một tiếng, cố ý làm ra vẻ nghĩ ngợi một hồi rồi lại tiếp:

- Hôm đó ở Tam giang khẩu, Vạn huynh có chú ý đến hình dáng và dấu vết đặc biệt của người áo xám nào không?

Vạn Thích ngượng vô cùng, liền cười đáp:

- Tiểu đệ chỉ nhớ y dong dỏng cao, người gầy gò, còn thì không chú ý.

Kiểm Phi lại hỏi tiếp:

- Vạn huynh có nhận thấy người đó trông rất quen không?

Vạn Thích nghe nói giật mình kinh hãi rồi nghiêm nghị hỏi lại:

- Có phải Đặng huynh phát giác người nào khả nghi không? Tiểu đệ chỉ cảm thấy người đó hơi quen thôi.

Kiểm Phi cũng nghiêm nghị hỏi lại:

- Vạn huynh còn nhớ người áo xám ấy nói với Lý Nghĩa Thiên rồi giơ tay ra lấy đồ đạc chúng giơ tay nào không?

- Hình như là tay trái.

- Hình như chúng không muốn gặp Vạn huynh thì phải.

Vạn Thích tỏ vẻ nghiêm trọng rồi khẽ hỏi:

- Thế còn người áo xám kia thì hình dáng như thế nào ?

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Y hơi lùn và béo, cánh tay trái của y bị tiểu đệ ném trúng một hòn đá.

Vạn Thích lại rùng mình một cái và khẽ nói tiếp:

- Có phải Đặng huynh đã thấy người đó ở trong tề trang không?

- Tiểu đệ chỉ hoài nghi đấy thôi.

- Đặng huynh nghi ngờ ai thế ?

- Vạn huynh có phát hiện trong trang có người nào khả nghi không?

Vạn Thích ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Đặng huynh, chúng ta là người nhà cả, không giấu giếm gì huynh, vì việc này mà tiểu đệ đã bị gia phụ trách mắng nhiều lần rồi. Huynh không nhắc nhở tới thì đệ cũng quên khuấy đi mất, quả thực đệ cũng nghi ngờ người áo xám đó giống hệt Hạ tổng quản.

Kiểm Phi gật đầu nói tiếp:

- Sáng nay tiểu đệ ở phía sau đi ra, định lên trên núi luyện tập võ công, bỗng gặp Triệu phó tổng quản của quý trang, đệ thấy thân hình của y giống hệt người áo xám thứ hai, đệ liền chú ý đến cánh tay trái của y, quả nhiên thấy cánh tay trái của y có vẻ ngượng nghịu lắm, cho nên tiểu đệ mới nghi ngờ. Nhưng hai vị tổng quản đều có địa vị rất cao ở trong trang chứ không phải là người tầm thường, cho nên không dám xác nhận bừa bãi, nhưng lại không dám không nói, cho nên mời huynh lên đây để chuyện trò là thế.

Vạn Thích gật đầu lia lịa và hỏi tiếp:

- Ủ phải rồi, huynh nói như vậy đệ mới xác nhận là hai tên ấy. Đặng huynh đi với đệ xuống gặp gia phụ đi.

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Không, tiểu đệ cần phải nghỉ ngơi trong chốc lát đã.

Vạn Thích vẻ mặt trầm trọng vội đứng dậy và nói:

- Đặng huynh, tiểu đệ đi một lát sẽ về ngay.

Kiểm Phi thấy vậy hỏi:

- Vạn huynh nhất định đi gặp bá phụ hay sao ?

Vạn Thích ngạc nhiên đáp:

- Việc này cần phải có gia phụ xử trí mới được.

Kiểm Phi ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Chi bằng Vạn huynh thử đi xem may ra lấy được vật đó.

Vạn Thích suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Vì chức vị tổng quản ở trong trang rất cao, đệ sợ một mình làm việc này chẳng thành nên không dám tự ý.

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì chúng đã chuẩn bị từ trước kia rồi.

Vạn Thích cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

- Huynh hãy đợi tiểu đệ một lát.

Nói xong y vội vàng xuống lầu tức thì.

Kiểm Phi lẩm bẩm tự nói:

- Đêm nay hy vọng người đừng có ở đây !

Đồng thời chàng cũng chắc chắn tối hôm nay Vạn Thích sẽ vắng mặt.

Không bao lâu Vạn Thích lại vội vàng lên lầu, hậm hực nói:

- Đặng huynh đoán không sai tí nào, hiện giờ hai tên ấy đã lén trốn rồi.

Kiểm Phi lạnh lùng lườm y một cái nhưng không trả lời, Vạn Thích lại nói tiếp:

- Đặng huynh hãy nghỉ ngơi đi, đêm nay tiểu đệ thề phải bắt chúng về hỏi tội.

Kiểm Phi liền hỏi:

- Vạn huynh có gì chắc chắn mà đuổi theo bắt được chúng về ?

Vạn Thích lắc đầu đáp:

- Chuyện đó không thành vấn đề. Thiên hạ tuy lớn thật, nhưng không một nơi nào có thể cản trở được Thiết Hồng bang chúng ta khám xét, như vậy chúng làm sao mà trốn tránh được.

Nói xong y vội đứng dậy chào Kiểm Phi và nói tiếp:

- Đặng huynh cứ coi nơi đây là nhà của huynh, muốn gì huynh cứ việc lên tiếng sai bảo để tiểu đệ đuổi bắt hai tên đó rồi quay trở về ngay.

- Vạn huynh, tiểu đệ muốn cáo lui.

- Không được, không được, dù sao Đặng huynh cũng phải chờ đợi đệ quay trở về đã.

Kiểm Phi nghĩ ngợi giây lát rồi mới gật đầu.

Vạn Thích đi rồi Kiểm Phi dặn bảo tráng đinh tối nay đem cơm lên trên lầu cho chàng ăn. Chàng ở trên lầu ngẫm nghĩ giây lát rồi lấy sẵn một tờ bái thiếp ra. Tờ bái thiếp dài chừng một thước, rộng ba tấc, trên góc có vẽ một thanh Kim Húc thần kiếm dài chừng ba tấc rộng chừng hai tấc. Chàng cầm bút lên đề ở trên danh thiếp ấy rằng:

"Canh ba đêm nay sẽ thu lại món nợ của Phi Long sơn trang".

Dưới ký tên Kim Húc lệnh chủ.

Lúc ấy đang là buổi chiều, mặt trời chưa lặn, những người ở trong trang đa số còn chưa ngủ.

Kiểm Phi xuống lầu đưa mắt nhìn chung quanh, không thấy một người nào hết liền gỡ môn Long Vân Động ra hóa thành một cái bóng trắng tiến thẳng vào lầu lớn ở trong trang.

Khi chàng tới trước cửa lầu liền vận Long Phụng Cương giơ tay khê ấn vào giữa cửa một cái, bái thiếp bị dán chặt vào cánh cửa sâu chừng hai phân, rồi chàng mới trở về lầu, trong lòng chàng lúc này thấy hơi gay cấn.

Nhưng căn cứ vào sự dò thám hai ngày liền chàng đã biết trong trang không có một người nào có võ công cao siêu hơn mình cả, nhưng vạn nhất chuyện gì xảy ra thì mình sẽ chết một cánh ngậm hờn chứ không sai. Nghĩ đến vụ chém giết đêm nay, chàng lại thấy không đành nhả tâm chút nào, nhưng khi chàng nghĩ lại tấm thảm kịch ngày nọ ở Phi Long sơn trang thì chàng lại nghiêng răng mím môi tức giận vô cùng.

Đó chỉ là cuộc phục thù mới khơi mào, bộ hạ của Thiết Hồng bang đâu đâu cũng có, nhiệm vụ của chàng còn rất nặng nề. Nếu một Vạn gia trang nho nhỏ này mà không nhả tâm hạ thủ thì sau này còn làm được chuyện gì nữa.

Chàng liền nghĩ thầm:

- Ta còn mối thù hận của sư môn, người anh kết nghĩa của sư phụ là Thượng Quan Hùng với Trần Tinh hiện giờ đã hùng cứ Nam Trang và Bắc Bảo, một Bảo chủ với một Trang chủ danh chấn thiên hạ.

Không bao lâu trời đã tối sẫm, cơn nước xong Kiếm Phi ung dung đứng ngắm phong cảnh ở phía sau sơn trang.

Đột nhiên chàng thấy có một tráng hán chạy nhanh như bay tới gần tráng đình ở dưới lầu vài câu rồi đi ngay.

Kiểm Phi thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

- Có lẽ chúng nó đã trông thấy bái thiếp của ta rồi ?

Quả nhiên tráng hán nọ đi được một lát sau dưới cầu thang đã có tiếng chân người nhộn nhịp, rồi một tên tráng hán vừa lên tới, cung kính vái chào chàng và nói:

- Đặng thiếu hiệp, trang chủ chúng ta xin thiếu hiệp đừng có đi ra khỏi căn lầu này, nếu chốc nữa có nghe thấy động tĩnh gì.

Kiểm Phi nghe nói cười thầm, mặt tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi lại:

- Chẳng lẽ trong trang này lại có chuyện xảy ra ư ?

Tráng đinh lắc đầu đáp:

- Điều này tiểu nhân không được rõ, vừa rồi chỉ được trang chủ phái người đến dặn bảo như vậy thôi.

- Được, ta rất lấy làm cảm ơn.

Tráng đinh ấy thấy Kiếm Phi trả lời như vậy liền xuống dưới lầu ngay.

Đêm đã tới, sao ẩn hiện đầy trời, mặt trăng vừa lên tới trên cao.

Đêm ấy Vạn gia trang đặc biệt gây cản hơn những đêm khác, tất cả các chòi canh và những chỗ mai phục ngầm đều chuẩn bị một cách chu đáo.

Trong đại sảnh, Vạn Nhất Thanh đã mặc sẵn võ trang, cau mày lại ngồi ở trên cái ghế gỗ đại hồng, bên cạnh bàn có để một thanh tỳ kim bát quái đao, trước bàn gỗ có mấy tên đại hán đứng rất nghiêm trang.

Vạn Nhất Thanh cứ cúi đầu ngồi lặng yên không nói năng gì cả.

Đột nhiên y ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Dù sao đêm nay cũng bắt cho được địch thủ, mặc dầu phải hy sinh đến thế nào.

Mọi người đều cung kính vâng lời.

Vạn Nhất Thanh cười hì hì mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Thôi các vị ai trở về cương vị của người ấy đi.

Một lát sau mọi người đã ra khỏi đại sảnh ấy, riêng có hai đại hán trung niên là vẫn đứng hộ vệ ở hai bên Vạn Nhất Thanh thôi.

Thì giờ trôi qua từng giây từng phút một, ánh sáng lửa của toàn trang sáng rọi như ban ngày. Tất cả các cao thủ đều ẩn thân ở trong những chòi canh.

Trong đại sảnh, Vạn Nhất Thanh với hai người hộ vệ vẻ mặt càng ngày càng gay cấn.

Canh đầu đã qua, toàn trang yên lặng như tờ. Vạn Nhất Thanh càng cảm thấy đầu óc nặng trĩu, y đã hoài nghi kẻ phục thù là Kiếm Phi, vì trang chủ của Phi Long sơn trang họ Đặng, nhưng dù sao y cũng không tin tưởng Kiếm Phi có công lực thâm hậu và tài ba cao siêu đến nỗi ẩn được cái thiệp sâu vào trong cánh cửa hơn hai phân như thế ?

Y nhận thấy công lực của người đó cao siêu không thể tưởng tượng được. Ở ngoài quan ngoại trừ mấy tên hung thần nổi danh đã lâu, hành tung phiêu hốt không nhất định ra thì không ai có đủ công lực để chống cự với kẻ phục thù này.

Đột nhiên y quay người lại bảo đại hán đứng ở phía sau rằng:

- Mau thả bồ câu báo tin cho Tổng đàn hay, đồng thời lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn mấy con, chờ đối phương xuất hiện một cái, xem hình dáng mặt mũi và tuổi tác của

người đó thế nào, viết ngay vào tờ giấy cột luôn vào chân chim bồ câu, cấp tốc thông tri cho Tổng đàn chủ.

Một triệu chứng không may hiện lên trong đầu óc Vạn Nhất Thanh, y cầm cái thiếp để trên bàn gỗ đỏ, vừa xem vừa lẩm bẩm nói:

- Đã hơn trăm năm rồi, chưa thấy Kim Húc thần kiếm này xuất hiện giang hồ. Nếu đêm nay kiếm ấy xuất hiện nơi đây chỉ sợ...

"Cốc, cốc".

Tiếng mõ đã điểm canh hai, trong trang càng yên lặng hơn trước, người đứng bên phải Vạn Nhất Thanh liền lên tiếng:

- Thưa trang chủ, có lẽ tiểu tử ấy hãi sợ không dám tới nữa.

Vạn Nhất Thanh chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã có giọng nói rất lạnh lùng vọng vào ô ô:

- Xưa nay tại hạ không sai hẹn ước bao giờ.

Vạn Nhất Thanh cả kinh quay đầu lại nhìn đã thấy một thiếu niên mặt đẹp khôn tả, nhưng lầm lì và trông rất khiếp sợ, mặc áo dài trắng.

Thiếu niên đó chính là Kiếm Phi, khách của thiếu trang chủ.

Vừa thấy Kiếm Phi xuất hiện, bọn Vạn Nhất Thanh ba người đều ngăn người ra, một mặt chúng không ngờ người trả thù lại là Đặng thiếu hiệp, mặt khác khiến chúng phải hoảng sợ là vì chàng bước chân vào trong khách sảnh rồi mà không hay biết một tí gì, đủ thấy khinh công của chàng ta cao siêu đến mức độ nào.

Kiếm Phi đứng yên, trông như một pho tượng, mặt lầm lì, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng với giọng càng lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Vạn trang chủ tự sát hay cần phải tại hạ ra tay ?

Dù sao Vạn Nhất Thanh cũng là một lão giang hồ, nghe thấy Kiếm Phi hỏi như vậy liền chấp tay chào và đáp:

- Lão phu kém mắt thật, nhưng không biết thiếu hiệp lại là người có lòng tới đây trả thù như vậy.

- Vạn trang chủ đừng có nói những lời thừa ấy nữa, chẳng hay trang chủ muốn tự tử hay phải nhờ tại hạ ra tay hộ ?

Vạn Nhất Thanh sầm nét mặt lại đáp:

- Nếu thiếu hiệp không phải là người có liên can thật mật thiết với Phi Long sơn trang thì lão phu khuyên thiếu hiệp đừng có đương đầu hộ hộ như thế làm chi. Bằng không, hì hì, Thiết Hồng bang này không phải là một bang phái tầm thường đâu, thiếu hiệp đừng có trêu vào.

Lời nói trên là sự thật chứ không phải là bịa đặt, vì hiện giờ Thiết Hồng bang là bang phái lớn nhất trong giới hắc đạo, ngay Nam Trang, Bắc Bảo mới nổi lên lừng danh khắp thiên hạ cũng phải kiêng nể Thiết Hồng bang, vì võ công của hai người ấy tuy cao siêu hơn người của Thiết Hồng bang một chút thật, nhưng chúng cũng phải công nhận bang phái này lớn nhất và thế lực mạnh nhất thiên hạ, nên từ trước tới nay bất cứ kiếm khách hiệp sĩ lừng danh nào mà dám gây hấn với phân trại, nhưng từ đó trở đi, người ấy đừng có hòng được yên thân, bất cứ đi tới đâu, hay giờ phút nào cũng đều có người của Thiết Hồng bang theo dõi và giết chết.

Huống hồ Thiết Hồng bang lại giao dịch với Nam Trang, Bắc Bảo rất thân. Việc này tuy người ngoài không biết nhưng Kiếm Phi thì đã rõ hết, vì Thượng Quan Hùng, Bảo chủ của Thượng Quan bảo và Trần Tinh, trang chủ của Hắc Sát trang với ân sư của mình là Kim Mộng Hùng đều là đầu mục của quan ngoại Tổng đàn của Thiết Hồng bang. Sau khi Thượng Quan Hùng và Trần Tinh giương danh thiên hạ cũng vẫn giữ tình bạn trong giới hắc đạo với nhau, tuy chúng có kèn cựa nhau ngầm, nhưng bề ngoài vẫn khách khí với nhau và đôi khi còn hợp sức lại đối ngoại nữa. Cho nên gây hấn với Thiết Hồng bang, trừ phi mình tài ba đặc biệt hơn người thì Nam Trang, Bắc Bảo không những không giúp sức cho Thiết Hồng bang, trái lại còn lôi kéo mình vào hòa để tăng cường thực lực của họ. Bằng không, thiên hạ tuy bao la rộng thật, nhưng đừng có mong sống sót với họ.

Riêng tình hình của Kiếm Phi thì khác hẳn, trong sứ mệnh của chàng không những tâm thù Thiết Hồng bang mà còn cả với Nam Trang, Bắc Bảo, đó là nguyên nhân chàng ra giang hồ phen này. Nên chàng nghe thấy Vạn Nhất Thanh nói như vậy, liền dùng giọng mũi kêu "hứ" một tiếng, rồi đáp:

- Vạn Nhất Thanh, đây là lần cuối cùng tại hạ hỏi ngươi, ngươi muốn tự giải quyết lấy hay phải nhờ đến tại hạ ra tay hộ ?

Hai đại hán đứng ở phía sau Vạn Nhất Thanh thấy Kiếm Phi chỉ là một đứa con nít mới hết sợ, nghe chàng nói xong, chúng cùng quát lớn một tiếng rút đao ở sau lưng ra xông lại định tấn công.

Kiếm Phi thấy vậy lạnh lùng nói:

- Thật là đồ ngu không sợ chết !

Chàng chưa nói dứt đã lui lại một bước, vận Long Phụng Cương thân công lên, rồi giở thế Long Khởi Vân Ứng (rồng bay mây cuốn theo), đột nhiên ra tay phản công lại. Bọn Vạn Nhất Thanh chỉ thấy trên mặt đất bỗng có hai luồng gió lốc từ từ quay tít.

Vạn Nhất Thanh thấy vậy, cả kinh thất sắc, vội cầm thanh bảo đao lên trầm giọng quát bảo hai người nọ rằng:

- Tiền, Vương hai vị mau rút lui, đó là Long Phụng Song Tuyệt Chương.

Y vừa nói vừa xông đao lên cứu viện nhưng đã muộn, Tiền - Vương hai người tuy thấy chưởng thế của đối phương rất kinh người, nhưng hành động chậm chạp nên chúng cả mừng, cả hai cùng sử dụng đao răng cửa, một tả một hữu nhằm đầu Kiếm Phi chém xuống ngay.

Nhưng chúng cảm thấy có một luồng sức lực rất mạnh dội tay hai người sang hai bên, và chúng lại nghe thấy Vạn Nhất Thanh cảnh cáo, nên chúng hoảng sợ đến mất hết hồn vía, vội giở toàn lực ra lôi thanh đao răng cửa lại để bảo vệ lấy mình mấy cùng rút lui luôn. Bỗng chúng nghe thấy một tiếng quát lớn:

- Nằm xuống!

Chúng thấy áp lực ở bốn bên càng ngày càng nặng và càng nhanh dồn dập tới...

Sau hai tiếng kêu "bùng bùng" và hai tiếng rú rất thảm khốc, Vạn Nhất Thanh đã thấy Tiền - Vương hai người mồm hộc máu tươi, bắn trở ngược về phía sau, va mạnh vào tường ngã lăn ra chết tốt. Những bàn ghế ở quanh đó cũng bị ảnh hưởng bởi chưởng phong, gãy vụn hết.

Kiếm Phi mới giở có một thế chưởng mà đã đánh chết ngay hai người tại chỗ, Vạn Nhất Thanh không sao chịu được múa tít thanh bát quái đao xông lại nhằm đầu chàng chém luôn, Kiếm Phi không dám trì hoãn, vẫn dùng thế Long Khởi Vân Ứng ra tay nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã tấn công luôn mười chưởng và đá luôn bốn cái.

Vạn Nhất Thanh thấy chưởng và chân của đối thủ nhanh và mạnh như vậy, cũng phải giật mình kinh hãi thâm, y vội giở luôn ba thế đao lợi hại ra mới may mắn thoát khỏi chưởng phong của đối thủ.

Khi nào Kiếm Phi chịu để cho y chạy thoát, lại xông đến tấn công tới tấp.

Lúc ấy trong đại sảnh chỉ có đao quang bóng chưởng làm hoa cả mắt mọi người. Người trong trang hay biết trên đại sảnh có chuyện náo động vội vàng chạy cả tới, đồng thời bốn bên cửa sổ cũng đều có cung nỏ chờ sẵn, để chuẩn bị bắn kẻ địch chết mới thôi.

Không khí ở trong đại sảnh càng ngày càng gay gắt, chưa đầy mười hiệp Vạn Nhất Thanh đã sắp đại bại đến nơi và y cứ vừa đấu vừa lùi bước một về phía cửa sảnh.

Dưới ánh lửa sáng như ban ngày, mỗi tráng đinh tay cầm đuốc đứng hàng đôi trông như một con rồng lửa. Lúc ấy Vạn Nhất Thanh đã đuối sức dần, từ từ lui bước một về phía cửa lớn.

Kiếm Phi đột nhiên cười nhạt một tiếng, nói:

- Hừ, tài ba của Vạn Nhất Thanh cũng chỉ có thế thôi.

Nói xong, chàng nhấn mạnh sức cái, chưởng của chàng càng nhanh hơn trước, chưởng phong kêu vù vù và bóng chưởng làm tối tăm cả mặt mũi đối phương.

Vạn Nhất Thanh vội giở hết tuyệt học của pho Bát quái đao ra chống đỡ, mồm thì nói:

- Phen này lão tử phải thí mạng với người mới được.

Nhờ cây đao Tỷ kim bát quái ấy là bảo đao và y lại liều thân rồi, nên nhất thời y cũng vẫn hồi lại được đôi chút thế quân bình.

Lúc ấy bên ngoài đã có mấy tay đại hán cầm đơn đao lẻ vào đứng châu chực sẵn ở đó, chúng định vào để giúp trang chủ một tay, nhưng khi chúng vào tới nơi thấy đao quang, chưởng ảnh quá mạnh nên không sao chen tay vào để cứu Vạn Nhất Thanh được.

Đáng lẽ Vạn Nhất Thanh cũng chưa bị chết nhưng vì mấy tên nọ vào, Kiếm Phi nổi sát khí, bụng bảo dạ:

- Bọn người này tên nào tên nấy đều muốn giết ta cả, như vậy tên nào cũng là kẻ thù của ta hết.

Nghĩ tới đó, chàng đang giở thế thứ bốn của Long Phụng Song Tuyệt Chưởng là thế Hồi Long Dẫn Phụng, chàng vội dồn công lực lên tới tám thành, giơ song chưởng tấn công luôn hai thế liền, bắt buộc Vạn Nhất Thanh phải lui về phía sau mấy bước để tránh.

Nhân lúc ấy, chàng vội rút thanh Kim Húc thần kiếm ra khỏi bao, liền có một đạo kim quang làm lóa mắt mọi người.

Những người đứng khắp chung quanh đều kinh hãi, thất thanh là lớn:

- Kim Húc thần kiếm...

Tiếng kêu rú ấy chưa dứt, thì chúng đã nghe thấy một tiếng "coong". Đao và kiếm của hai người vừa va chạm nhau, tiếp theo đó lại có tiếng kêu rú thảm khốc, máu tươi bắn tung toé. Vạn Nhất Thanh đã bị Kim Húc thần kiếm chém ra làm hai mảnh, lăn lông lốc ở trên đại sảnh.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, ai nấy chưa kịp suy nghĩ, Kiếm Phi đã giở Kim Long đoạt mệnh, Ảo thiên kiếm pháp, mọi người thấy trong đại sảnh có một con rồng vàng bao bọc cái bóng trắng, nhanh nhẹn chạy quanh. Con rồng vàng ấy lướt tới đâu là tiếng kêu la thảm khốc với máu tươi bắn tung toé tới đó, đồng thời tay chân gãy văng tứ tung và đầu rụng rơi lông lốc.

Con rồng vàng nọ chạy quanh sảnh một vòng, mấy đại hán định vào cứu Vạn Nhất Thanh đều bị giết chết hết. Thấy không còn kẻ địch để giết nữa, rồng vàng ấy lại lướt ra ngoài sảnh. Những người ở bên ngoài thấy Kiếm Phi đã xông ra vội la lớn:

- Bắn tên.

Thế là tên và nỏ đều nhằm con rồng vàng bắn tới như mưa rào.

Kiểm Phi đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, rồi chàng múa tít thanh bảo kiếm tiến tới đâu là tiếng kêu la thảm khốc nổi lên tới đó, chỉ trong nháy mắt ở trên không, chân gãy tay cụt, đầu vỡ máu bắn tung tóe, con rồng vàng như lướt đi trong gió và nhanh như điện chớp vòng quanh đại sảnh với vườn hoa ở trước mắt đó một lượt, chàng tới đâu người Vạn gia trang chết tới đó, dần dần tiếng kêu la thảm khốc và tiếng rên rĩ cũng ngớt hẳn. Tất cả cao thủ trong trang không chết thì bị thương nặng đều nằm ngổn ngang trên mặt đất kêu la rên rĩ, trán đỉnh đã vút khí giới chui rúc cả vào trong phòng ngang ở nhà dưới rồi.

Kiểm Phi chỉ khẽ nhún chân một cái, người đã tựa như một luồng ánh sáng bay lên trên đỉnh nhà cao nhất vào quay người lại quát bảo:

- Nợ máu thì phải trả bằng máu. Tội của Vạn Nhất Thanh còn nặng hơn thế nữa, nhưng ta đã không nhận tái sát các người, vậy mau đào tẩu đi. Mong từ nay trở đi phải cải tà quy chánh, như vậy mới không uổng sự tha thứ của ta ngày hôm nay cho các người.

Nói xong, chàng lại nhảy xuống đất, cầm thanh thần kiếm vào bao, thuận tay nhặt mấy bó đuốc rồi giở "Long vân độn" thân pháp ra, người chàng như một con rồng lượn đi lượn lại khắp mọi nơi của Vạn gia trang, hễ chàng tới đâu là ngọn lửa bốc cháy tới đó. Chỉ trong nháy mắt sơn trang này đã biến thành một cái biển lửa.

Rồi một cái bóng trắng đi nhanh như gió vừa đi vừa cười ha hả.

Thế là tổng trại của Thiết Hồng bang ở quan ngoại tức là Vạn gia trang đã hoàn toàn bị phá hủy hết.

Ngày hôm sau, trên giang hồ có tin đồn Kim Húc thần kiếm tái hiện vô lâm. Người cầm kiếm là một thiếu niên áo trắng, anh tuấn vô cùng. Chàng ta vừa xuất hiện, Thiết Hồng bang đã bị tai vạ ngay, máu rửa sơn trang một cách thảm khốc khôn tả.

Tý Ngộ Truy Hồn Diêm Vương Thiếp Tả Phong, Bang chủ của Thiết Hồng bang hay tin tức giận vô cùng, ra lệnh cho bang chúng ở khắp thiên hạ, bất cứ sống hay chết thể nào cũng phải bắt cho kỳ được Đặng Kiếm Phi đem về xử tội kết liễu vụ án ấy. Đồng thời Nam Trang với Bắc Bảo cũng bắt đầu chú ý đến người này.

Còn người của chính phái và giới hiệp nghĩa, ai cũng muốn có hân hạnh được gặp Kim Húc thần kiếm Đặng Kiếm Phi, một vị tiểu sát tinh gan to tày trời này. Thế là cái tên Kim Húc lệnh chủ đã lan tràn đi khắp mọi nơi, tất cả những thiếu niên áo trắng nào đi lại trên giang hồ thường thường được người ta tôn kính đặc biệt nhưng cũng thường thường gặp phải sự sát hại bất ngờ.

Thế là trong vô lâm đã thấy xôn xao náo động khá nhiều vì chuyện ấy và cùng sự xáo động đó mà vụ sát kiếp lớn đã bắt đầu mở màn.

- o O o -

Hồi 6

Ngân Phách Hàn Xuất Hiện

Mùa hè ánh nắng mặt trời nóng như lửa thiêu khiến người ta chịu đựng không nổi. Trên đường cái quan đi Liễu Dương, một thanh niên mặc áo dài trắng cưỡi ngựa trắng, đang thủng thẳng đi. Mặt chàng ta rất anh tuấn, đôi lông mày đen nhánh và dài, đôi người sáng quắc, trông thật là một vị thiếu niên công tử.

Dưới ánh nắng chang chang như vậy mà không thấy chàng mỗi một chút nào, hai tay chàng cầm cương và cũng không cầm roi, cứ thủng thẳng đi, mồm thì ngâm nga bài thơ Trương thiên tử của Lý Bạch...

Thiếu niên ấy chính là Đặng Kiểm Phi, ngâm nga xong bài thơ đó, bèn lẩm bẩm tự nói:

- Sắp tới Liễu Dương rồi !

Đột nhiên phía sau chàng lại có tiếng vó ngựa kêu "lộp cộp". Kiểm Phi ngạc nhiên vô cùng, liền định bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ những kẻ địch tìm kiếm ta đã theo dõi tới đây chăng ?

Nhưng chàng vẫn ung dung ngồi trên yên ngựa, thủng thẳng tiếp tục đi về phía trước như thường. Đồng thời chàng còn đưa mắt ngắm nhìn khắp chung quanh nữa.

Bên cạnh đường, chỗ cách chàng không xa có một khu rừng nho nhỏ, cây cối rất rậm rạp, nơi đó dùng để nghỉ ngơi rất tốt cho lũ khách đi đường trong lúc mùa hè. Chàng phi ngựa tiến thẳng tới khu rừng đó.

Khi chàng phi ngựa tới cạnh rừng, vội xuống để mặc cho con ngựa tự do đi ăn cỏ, còn chàng thì đi tới dưới gốc cây cổ thụ để nghỉ ngơi như là người xuống ngựa đi hóng mát vậy.

Lúc ấy, một con ngựa đỏ vừa phóng tới, ngừng ngay ở chỗ trước mặt Kiểm Phi. Trên ngựa là một thiếu nữ tuyệt sắc mình khoác áo đại hồng, mặt trắng như ngọc, hai má đỏ hồng.

Kiểm Phi tủm tỉm cười ngắm nhìn nàng nọ hình như có ý muốn hỏi nàng muốn gì vậy.

Thiếu nữ cũng đưa mắt nhìn chàng, bốn con mắt va chạm nhau, nàng tựa như bị điện giật, rung mình một cái, vẻ mặt lạnh lùng của nàng bỗng nảy nở một thái độ như

hổ thẹn, như cười và cũng như hăm mộ nữa. Nhưng thái độ ấy chỉ thoáng cái đã mất liền. Nàng lại lạnh lùng như trước và cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

- Người có phải Đặng Kiếm Phi mà người ta vẫn gọi là Kim Húc thần kiếm đấy không ?

Kiếm Phi rất tao nhã, tủm tủm cười hỏi lại:

- Cô nương quý tánh đại danh là gì ? Vội vàng tìm kiếm tại hạ để chỉ giáo gì thế ?

Thiếu nữ vẫn vênh váo lạnh lùng hỏi lại:

- Sư phụ của người là ai ?

- Tại hạ với cô nương chưa hề quan biết nhau bao giờ, vừa mở miệng cô nương đã hỏi sư môn của tại hạ như vậy ! Chẳng lẽ cô nương không thấy đường đột hay sao ?

- Quân yêu ma kia ! Người không nói, bỗng cô nương đã biết sư môn của người là ai rồi !

- Sao cô nương vừa lên tiếng đã có vẻ hằn học như thế rồi ! Tại hạ tuy bất tài nhưng có phải là yêu ma gì đâu !

Chàng chưa nói dứt, thiếu nữ áo đỏ tuyệt sắc kia đã quát lớn:

- Trên người người, ngoài Kim Húc thần kiếm ra có phải còn một cuốn "Ảo Thiên Quyền Phổ" phải không ?

Kiếm Phi thấy nàng hỏi như vậy, ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

- Lạ thật ! Sao nàng lại biết ta có "Ảo Thiên quyền phổ" như vậy !

Nhưng chàng vẫn cười tủm tủm đáp:

- Cô nương hỏi như thế có ý nghĩa gì ?

- Mau trả lời câu hỏi của ta.

Kiếm Phi nghiêm nét mặt lại đáp:

- Cô nương, tại hạ còn có việc cần phải đi làm, không thể nào tiếp cô nương ở đây được.

Nói xong, chàng từ từ đi đến cạnh con ngựa, đột nhiên nàng nọ quát:

- Đứng lại !

Kiếm Phi tức giận vô cùng, nhưng chàng không muốn nổi giận với một thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Chàng liền ngừng bước, trầm giọng nói:

- Cô nương, tại hạ không muốn gây phiền phức vào người, xin cô nương cũng không nên quá trớn như vậy !

- Biết điều thì nộp ngay thần kiếm với quyền phổ cho bỗng cô nương. Như vậy, ngày hôm nay bỗng cô nương hãy tạm tha chết cho người.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, chấp tay vào và trả lời tiếp:

- Xin lỗi cô nương, tại hạ không thể ở lại đây tiếp cô nương được nữa.

Nói xong chàng phi thân lên mình con ngựa trắng. Thiếu nữ áo đỏ thấy vậy liền quát lớn:

- Tiểu tặc ! Người đừng có hòng thoát khỏi như vậy !

Nàng vừa quát vừa phi thân lên cao trên ba trượng, giơ hai bàn tay ngọc ra, nhằm đầu chàng tấn công xuống.

Kiểm Phi đã phòng bị sẵn rồi nên chàng giơ tả chưởng lên và hữu chưởng khua một vòng, đẩy lên một chưởng, chưởng lực của hai người va chạm nhau kêu đánh "bùng" một tiếng thực lớn.

Kiểm Phi thấy khí huyết trong người rạo rực, hai mắt nổ đom đóm lửa, chân đứng không vững phải loạng choạng lùi về phía trước mấy bước mới đứng yên được.

Còn thiếu nữ áo đỏ cũng bị chưởng lực của chàng đẩy bắn về phía sau ba bước. Nàng cười nhạt một tiếng, lại múa chưởng xông lên tấn công Kiểm Phi.

Kiểm Phi đứng vững rồi, trong lòng cả kinh, không ngờ thiếu nữ áo đỏ này lại có công lực mạnh như vậy, chàng liền hít mạnh hơi vận "Long Phụng Cương khí" chuyển khắp người đồng thời bụng bảo dạ:

- Nội lực của ta mà thắng không nổi thiếu nữ này thì còn hy vọng gì chuyện trả thù huyết hận nữa.

Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng và một luồng sức mạnh đã lấn áp tới. Chàng nghiêng răng mím môi, ngấm ngầm vận "Long Phụng Cương khí" tới tám thành công lực, hai chân lấy tấn, giơ song chưởng lên nhằm chưởng phong của nàng nọ phản công luôn.

Chỉ nghe thấy kêu "ùm" một tiếng thực lớn. Sau tiếng kêu ấy, những cành lá ở chung quanh đều bay tung, cát bụi mù mịt, mặt của Kiểm Phi đỏ hồng và hai chân đã lún xuống mặt đất hơn hai phân. Thiếu nữ áo đỏ kêu "hự" một tiếng, quần áo của nàng bay phất phơ, người nàng đã bị đẩy bắn ra ngoài xa tám thước mới nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nàng giơ tay lên vuốt lại mớ tóc bù, hít một hơi thực mạnh để cho khí huyết khỏi rạo rực và quát bảo tiếp:

- Chúng ta vào trong rừng đấu lại, quyết một phen sống chết mới thôi !

Nói xong, nàng không đợi chờ Kiểm Phi trả lời đã nhanh như một con chim bay vào trong rừng.

Vừa rồi Kiếm Phi cũng bị rung động, mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh, cổ họng như buồn nôn, vội nuốt ngay một miếng nước miếng, dậm chân một cái đã phi thân vào trong rừng đuổi theo thiếu nữ tức thì.

Trong rừng có một bãi đất, cỏ lau mọc cao hàng thước, thiếu nữ vào tới nơi, mặt vẫn lạnh như tiền, mồm thì quát:

- Tiểu tặc ! Ngày hôm nay cô nương phải thử xem người có tài ba như thế nào mới được.

Kiếm Phi thấy nàng cứ mắng chửi mình là tiểu tặc, không sao nên nổi giận được liền quát trả lại:

- Mong cô nương nên biết điều một chút, xưa nay tại hạ với cô nương không thù hằn gì cả, thậm chí đến quý tính đại danh cô nương tại hạ cũng không hay biết. Vậy cô nương căn cứ vào cái gì mà lên tiếng mắng chửi tại hạ như thế !

Thiếu nữ áo đỏ kêu "hừ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Hừ ! Bốn cô nương là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng, chắc người cũng nghe người ta nói đến tên tuổi của bốn cô nương rồi ?

Kiếm Phi chưa nghe thấy ai nói đến cái tên này, nhưng chàng đã nghĩ ra một vị hiện ẩn tu hành lâu năm và đã nổi tiếng từ hồi mấy chục năm về trước, nên chàng vội hỏi lại:

- Chẳng hay Lý cô nương xưng hô Vân Sơn thân ni là gì ?

Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn nghiêm nghị nói:

- Danh húa của gia sư khi nào đến những người như người có thể tùy tiện xưng hô được như thế ? Nếu ngày hôm nay người không nộp kiếm và quyền phổ cho bốn cô nương, cô nương thế nào cũng giết người tại chỗ.

Kiếm Phi bị nàng ta áp bức hoài tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng rồi trả lời tiếp:

- Tùy cô nương muốn thế nào tại hạ cũng xin tiếp. Còn cô nương muốn lấy thân kiếm với quyền phổ đi cũng không khó, quý hồ giết chết được tại hạ trước rồi mới có hy vọng.

Lý Hồng là một cao thủ tối cao của hiệp sĩ trẻ tuổi mới nổi lên ở trên giang hồ gần đây. Lại thêm nàng ta là người nhan sắc tuyệt vời, vì vậy mới vướng thành một tính kiêu ngạo vô cùng. Nàng nghe thấy Kiếm Phi nói như vậy, liền cười nhạt đáp:

- Ngày hôm nay, cô nương hãy phế người trước rồi nói chuyện sau.

Nói xong, chân nàng hơi cử động một chút đã nhanh như điện chớp xông lại tấn công vào ngực Kiếm Phi một chưởng liền.

Khi nàng tấn tới, trong lòng bỗng thương tiếc mà bụng bảo dạ rằng:

- Đặng Kiếm Phi quả thực là một nhân tài, nếu y không phải là kẻ thù của bốn môn thì tốt biết bao, nhưng lát nữa, cứ xem y ra tay thì sẽ biết y có phải là môn hạ của đối phương hay không ?

Kiếm Phi thấy nàng ta bướng bỉnh như vậy càng tức giận thêm, bụng bảo dạ rằng:

- Con nhỏ này đẹp một cách kinh người, nhưng sao nó lại có tánh kiêu ngạo như thế và còn tới đây định cướp đồ của ta nữa. Hừ ! Nữ cường đạo, ngày hôm nay thiếu gia phải cho mi một bài học mới được.

Chàng thấy Lý Hồng ra tay nên chàng cũng không khách khí nữa, vội vận "Long Phụng Cương khí" lên bảo vệ lấy toàn thân rồi tay trái định giơ ra thộp lấy cổ tay trái của nàng nọ.

Lý Hồng vội rút tay lại, giơ tay phải ra nhằm yếu huyệt ở vai trái Kiếm Phi vỗ tới, đồng thời giơ đầu gối lên thúc mạnh vào đờn điền của đối phương.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, giơ hai ngón tay ra điểm luôn vào Lao cung huyệt ở gan bàn tay của nàng.

Lý Hồng bắt buộc phải thu tay lại, lùi về phía sau một bước. Đột nhiên nàng quát lớn một tiếng rồi lại xông lên tấn công tiếp.

Kiếm Phi vội giơ Long Phụng Song tuyệt quyền ra đối phó, chỉ trong nháy mắt chàng đã tấn công ngay bốn chưởng, ba quyền và đá năm cái liền.

Trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả, những cành lá ở chung quanh bị gãy ra rơi rụng xuống như mưa rào. Bỗng có tiếng kêu "ùm", thì ra Kiếm Phi đánh hụt một chưởng vào mặt đất. Dưới đất lõm ngay một cái hố khá sâu, cát bụi bay tung tóe, nhưng hai người vẫn tiếp tục kịch chiến như thường.

Sau trăm hiệp, Kiếm Phi nóng lòng sốt ruột vô cùng, càng đấu chàng càng thấy công lực đối phương mạnh khôn tả.

Lý Hồng đấu một hồi lâu đã nhận ra võ công của đối phương giống hệt võ công của mình, và nội lực của chàng nọ không kém mình, vừa tấn công một thế, đối phương đã biết rõ thế thứ hai của mình là gì rồi.

Nên chàng ta đã giở ra thế khác phá giải ngay hay là phản công lại, khiến mình phải rút tay lại để cứu viện. Nhiều lúc khiến nàng bó chân bó cổ, không sao đấu tiếp được nữa. Nàng biết cứ đấu mãi như vậy chỉ có bại thôi chứ không sao thắng nổi.

Cũng có một vài lần khi tấn đến chỗ rất nguy hiểm thì nàng bỗng chần chừ không chịu thẳng tay tấn công, nhờ vậy Kiếm Phi mới thoát hiểm. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nường tay như vậy ? Sự thực lúc này nàng đã yêu trộm Kiếm Phi rồi mà

nàng không biết đẩy thôi. Kiếm Phi cũng thế, mỗi khi chàng định hạ sát thủ thì lại bụng bảo dạ rằng:

- Cô bé xinh đẹp như thế này mà bị ta đánh chết thì thực đáng tiếc quá.

Hai người cứ đấu mãi như vậy cho tới khi mặt trời lặn về phía tây.

Đột nhiên có tiếng kêu "ùm" thật lớn, kinh phong như vũ như bão đẩy đổ những cây to lớn khiến hai người cùng phải lui sang hai bên.

Kiếm Phi đứng không vững lui về phía sau ba bước mới đứng yên, cổ buồn nôn buồn oẹ, bỗng chàng khạc luôn ra một đống máu tươi. Lý Hồng giật mình kinh hãi vội chạy lại buột mồm hỏi:

- Người...

Kiếm Phi trợn mắt lên nhìn và quát:

- Người đứng lại !

Quả nhiên Lý Hồng không dám đến gần, nhưng nàng vẫn nhìn chàng vẻ mặt đầy lo âu.

Vì tiếng quát đó, Kiếm Phi lại khạc ra vũng máu tươi nữa, chàng thở hổn hển mấy cái rồi đáp:

- Người muốn lấy thần kiếm và quyền phổ thì mau lại lấy đi, lúc này thuận tiện lắm. Bằng không lát nữa công lực của ta khôi phục lại, người phải tốn công mệt sức mới đánh được ta bị thương như thế này.

Chàng vừa nói vừa thở hổn hển, đôi người đã kém tinh anh dần.

Lúc này trái lại Lý Hồng cứ đứng ngẩn người ra nhìn chàng, mặt nàng tỏ vẻ ái ngại vô cùng.

Kiếm Phi kêu la như vậy khí huyết lại rạo rực...

Lý Hồng không hiểu tại sao ngày hôm nay mình lại thay đổi tính nết như vậy. Ngày thường đối với địch thủ hơi tí là nàng giơ kiếm lên chém luôn không do dự chút nào. Vì vậy biệt hiệu của nàng vốn dĩ chỉ có Vân Sơn Phi Phụng thôi, sau vì ra tay quá ác độc nên người ta mới thêm ba chữ Ngân Phách Hàn như vậy.

Cũng vì vậy mà có rất nhiều người tự cho mình là hiệp sĩ, trông thấy nàng đã tựa như kẻ mất hồn mất vía và van lơn vậy. Trong đó cũng không thiếu gì những anh tuấn đẹp trai nhưng nàng không hề động lòng yêu thương một người nào cả.

Bây giờ người ở trước mặt nàng đây chính là môn hạ của kẻ thù đã làm hủy thân sư tổ của mình, mà sư phụ truyền lệnh xuống, hễ gặp người của kẻ thù thì phải giết ngay chứ không được nương tay, nhưng không hiểu sao bây giờ nàng đã dả thương được Kiếm Phi rồi mà lại chần chừ không nỡ ra tay ?

Nếu không nhân lúc này giết chàng ta thì làm sao lấy được thần kiếm với quyền phổ đem về trả lời cho sư phụ, bằng không việc gì ta phải đi xa hàng ngàn dặm ra ngoài quan ngoại này làm chi ? Nàng vừa nghĩ vừa đưa mắt liếc nhìn Kiếm Phi hoài, thấy vẻ mặt chàng ta nghiêm nghị ngồi yên ở trên bãi cỏ dưới gốc cây đang vận công chữa thương.

Nàng ngấm nhìn chàng thấy ngoài vẻ anh tuấn ra, mặt chàng quả thật đẹp khôn tả, nàng lẳng lặng đi tới gần hai bước và ngừng chân lại. Nàng dang tay làm sao mà thò vào người chàng cướp thần kiếm với quyền phổ đi được. Ngay bây giờ kinh động tới chàng, nàng cũng cảm thấy không yên, hướng hồ là ra tay cướp giật như vậy ?

Rút cục nàng thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Lý Hồng ơi ! Lý Hồng, người yêu một người rồi, người đó là kẻ thù của sư môn.

Nàng lững thững ra ngoài rừng dắt con ngựa trắng ra cột ở gốc cây đang định rời khỏi nơi đó nhưng nàng sức nghĩ:

- Hiện giờ chàng đang vận công không thể để cho một vật gì ở bên ngoài quấy nhiễu được, nhớ lúc này có kẻ thù ở bên ngoài tới có phải là chàng bị nguy hiểm không?

Nghĩ tới đó nàng lại núp ở trong bụi cây để phòng bị hộ chàng.

Trong khi đứng phòng vệ, nàng cảm thấy trong lòng mâu thuẫn hết sức, vì sứ mệnh của nàng là phải hủy chàng đi, cho nên nàng không muốn nhìn chàng mà chỉ mong rời khỏi nơi đây thôi. Nhưng nàng có đang tâm bỏ đi không? Dù tình thế có cho phép nàng bỏ đi nàng cũng không chịu bỏ đi lúc này. Trong lúc nàng hết sức mâu thuẫn thì thời giờ cứ thế mà trôi dần.

Mặt trời đã về Tây, bên phía Đông mặt trăng đã từ từ nhô lên, chợt ngoài rừng đột nhiên có tiếng người nói:

- Đường chủ, chính là nơi này.

Lý Hồng nghe nói vội chăm chú nhìn ra ngoài rừng, nàng lại nghe thấy một giọng khàn khàn lên tiếng hỏi:

- Phương trại chủ không nhìn sai đấy chứ ?

- Báo cáo đường chủ, chính mắt tiểu chức đã trông thấy thằng nhỏ đấu với một con nhỏ ở đây.

- Ủ, sau rồi thế nào nữa ?

- Sau cả hai cùng đi vào trong rừng.

- Cái gì hả, cùng đi vào trong rừng ư ?

- Phải đấy, con nhỏ ăn vận áo đỏ hình như là Vân Sơn Phi Phụng thì phải.

-Ồ, chúng là người cùng bọn ư ?

- Không, chúng đã ở quanh đây đánh nhau một trận kịch liệt rồi.

Lý Hồng lắng tai nghe không lâu quả nhiên nghe thấy tiếng chân người đi vào rừng, nàng đưa mắt nhìn Kiếm Phi biết lúc này là lúc đang gay cấn nhất, mồ hôi ở trên đầu chàng nhỏ xuống như mưa, sắc mặt đang nhợt nhạt đã hồng hào dần. nàng bỗng ăn năn hối lỗi, bụng bảo dạ rằng:

- Tất cả những cái này đều do ta hại chàng hết.

Thế rồi nàng quyết tâm bảo vệ chàng, lúc này nàng đã yêu chàng nhưng nàng vẫn tự dối lòng mình. Nàng lại lắng tai nghe kẻ địch đi về phương hướng nào.

Tiếng động càng ngày càng gần, hiển nhiên kẻ địch đã đi sâu vào trong rừng rồi. Nàng nghiêng răng mím môi phi thân lên trên một cành cây cao chăm chú ý vào phía có tiếng động đi tới.

- o O o -

Hồi 7

Đối Diện Kể Đại Thù

Dột nhiên một ông già vừa gầy vừa cao, cằm để râu dê, mắt điều hâu, mũi chim két, mình mặc áo bào đen rất lịch sự đi lướt qua dưới cành cây mà nàng đang ẩn núp. Phương hướng đi của ông già ấy tiến thẳng về phía Kiếm Phi đang ngồi vận thức chữa thương.

Đã trông thấy mặt ông già áo bào đen là ai rồi, Lý Hồng liền chửi thầm:

- Quả thực Thiết Hồng bang đang xuất động cả đại đội đến Hắc Linh. Cả Đường chủ Dư Kích cũng ra cả quan ngoại này.

Nhưng thời gian không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nếu để cho Hắc Linh đường chủ đi thêm vài bước nữa sẽ phát hiện Kiếm Phi đang ngồi yên không sao đề kháng được nên nàng vội quát bảo:

- Đứng lại !

Ông già áo đen quả thực bất phàm, vừa nghe tiếng quát bảo của Lý Hồng đã vội quay người lại trợn trừng mắt lên nhìn Lý Hồng đang đứng ở trên cây, cười khinh hỏi:

- Có lẽ nữ hiệp là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn lừng danh trên thiên hạ phải không ?

Lý Hồng như một đám mây đỏ từ từ nháy xuống vừa cười vừa hỏi:

- Không dám, không dám, xin hỏi ngài quý tính đại danh là gì ?

Hắc Linh đường chủ cười khinh đáp:

- Lão phu là vô danh tiểu tốt, hiện phụ trách điều khiển Hắc Linh đường của Thiết Hồng bang đấy.

Lý Hồng nghe vậy giả bộ kinh hãi nói tiếp:

- Ủa, thế ra là Dư đại đường chủ giá lâm đây, tiểu nữ không biết nên mới thất kính như vậy, xin Dư đường chủ lượng thứ cho.

Dư Kích nghe nàng nói như vậy ngẩn người ra, không hiểu tại sao bỗng nhiên nàng lại nhã nhặn khách khí như thế.

Tiếp theo đó Lý Hồng lại nghiêm nghị hỏi tiếp:

- Xin hỏi Dư đại đường chủ tới đây có việc gì thế ?

Dư Kích không phải là người thường, y chỉ đảo tròn đôi người một vòng đã biết nàng nọ có ý định gì rồi, liền cười hì hì một tiếng rồi nói tiếp:

- Lý nữ hiệp, lão muốn hỏi thăm nữ hiệp một người này...

Lý Hồng không đợi chờ đối phương nói dứt đã sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Dư đường chủ còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy.

- Có phải nữ hiệp đến đây dạo chơi đấy không ?

- Bất cứ có việc hay không xin Dư đường hãy mau rời khỏi khu rừng này, bằng không đừng có trách Lý Hồng tôi không nói trước.

- Được, lão phu đã chịu cô là có gan mới dám ở trước mặt lão mà ngông cuồng như vậy. Ngày hôm nay lão phu cứ ở trong rừng này để xem cô nương làm gì lão phu nào ?

Lý Hồng bụng bảo dạ rằng:

- Dư Kích cũng không phải là những nhân vật thường, nếu ta để yên thì thế nào cũng làm khó dễ Kiếm Phi, nhân lúc này ta hủy y đi có hơn không ?

Nghĩ đoạn nàng kêu hừ một tiếng rồi trả lời:

- Dư Kích, Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn cái tên này không phải bỗng nhiên mà có, vậy mong Đường chủ hành sự phải nên suy nghĩ một chút thì hơn.

Nói xong, mặt nàng đã lộ sát khí. Tất nhiên Dư Kích cũng biết sở dĩ nàng ta được cái biệt danh này là vì ra tay ác độc mà nên, nhưng y cũng tự thị võ công của mình cao siêu và có Thiết Hồng bang đỡ đầu thì Lý Hồng cũng không làm gì nổi mình.

Nên y nghe Lý Hồng nói xong liền cười khỉnh đáp:

- Lý nữ hiệp là người thông minh, mong đừng có làm khó dễ Thiết Hồng bang chúng tôi, sau này chưa biết chừng...

Lý Hồng không để cho ông già nói dứt đã vội quát lớn nói tiếp:

- Đừng nói những lời thừa ấy nữa, bây giờ hãy ra khỏi rừng này đi đã.

Dư Kích nghe nói tức giận khôn tả liền múa chưởng xông lại định điểm ba mươi sáu yếu huyệt của Lý Hồng...

Lý Hồng cười nhạt một tiếng, vận cương khí lên bảo vệ lấy toàn thân, rồi đưa tay phải ra bngú một cái, chỉ phong của nàng nhắm ngay chưởng phong của Dư Kích bắn tới.

Dư Kích nghe tiếng gió hơi khác lạ vội biến thế thâu chưởng lại để tự bảo vệ lấy bản thân trước.

Nhân dịp đó Lý Hồng đã tiến lên, hai tay múa chưởng tấn công như vũ bão.

Dư Kích chỉ vì lỡ tay một chút mà bị lép vế, nên cứ phải chống đỡ thôi chứ không sao trả đũa được. Sau cùng y phải vận tám thành công lực ra phản công lại một chưởng, chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng, cành lá rụng xuống như mưa, cát bụi bay mù mịt.

Lý Hồng áo bay phất phới, đầu bù tóc rối đứng không vững phải lui về phía sau một bước, còn Dư Kích thì hai mắt tròn xoe, loạng choạng lui về phía sau ba bước, mồm há hốc khí huyết rạo rục.

Lý Hồng đã định tâm tiêu diệt đối phương tất nhiên nàng không nương tay chút nào, vừa đứng vững nàng lại xông lại rút kiếm nhắm đầu Dư Kích đâm luôn.

Dư Kích vừa đỡ một chưởng, khí huyết trong người rạo rục, mắt nổ đom đóm lui về phía sau ba bước phải hít một hơi mạnh để điều hòa khí huyết, nhờ vậy mới khỏi bị thổ huyết. Đột nhiên y thấy trước mắt có ánh sáng bạc lấp lánh, y định thần nhìn kỹ mới hay Lý Hồng đã dùng kiếm tấn công, y hoảng sợ vô cùng vội lui về phía sau mấy bước rồi cùng giờ hay tay lên ném một cái, liền có hai luồng ánh sáng đen phi tới.

"Cách".

"Ồi chà !"

Hai cây phán quan bút của Dư Kích va đụng phải Ngân Phách Tỷ phong kiếm của Lý Hồng liền gãy ngay ra làm bốn. Đồng thời Lý Hồng trầm tay một cái đưa thanh kiếm về phía trước, Dư Kích kêu lên một tiếng rất thảm khốc, máu tươi vọt ra lai láng khắp nơi rồi y lùi về phía sau hai bước, nhưng ngực của y đã bị rách hai đường dài hơn thước, máu bên trong chảy ra như suối. Lý Hồng không chần chừ một chút nào lại tiến lên một bước đưa mạnh một nhát kiếm nữa.

Dư Kích chỉ kịp rú lên một tiếng, ngực của y đã bị rách phanh ra, tạng phủ ở trong người đều đổ ra bên ngoài. Y gượng đi được hai bước đã gục xuống chết tốt. Lý Hồng định quay người bỏ đi thì bỗng có bóng người phi tới và quát lớn:

- Con quỷ kia, mi định chạy đi đâu ?

Thì ra có bốn đại hán mặc võ trang đã nhảy tới. Chúng vừa quát tháo vừa múa đao xông lại tấn công Lý Hồng tới tấp.

Lý Hồng giận dữ quát mắng:

- Những quân ngu xuẩn không sợ chết, coi kiếm của bốn cô nương.

Nàng liền múa tít thanh kiếm phản công.

Bốn đại hán nọ vốn là chánh phó trại chủ với hay tay thủ hạ đắc lực của phân trại Liễu Doung của Thiết Hồng bang, võ công khá cao siêu.

Chúng cùng Dư Kích vào trong rừng lục soát, nhưng chúng vào không lâu thì đã nghe thấy tiếng động, chạy tới phía bên này vừa gặp Lý Hồng giết chết Dư Kích, chúng liền giận dữ xông lại vây đánh nàng.

Nếu là ngày thường chúng không dám động chạm đến Lý Hồng đâu, nhưng ngày hôm nay chúng quá tức giận và thấy Đường chủ của mình bị chết nên quên cả sự lợi hại mà xông lên đánh như thế. Chờ tới khi thấy kinh phong lấn át tới và kiếm quang làm lóa mắt chúng mới tỉnh táo định rút lui nhưng đã muộn rồi.

Sau mấy tiếng kêu "leng keng" liền có tiếng rú thảm khóc và máu tươi phun ra như mưa. Lý Hồng vội lui ra ngoài xa tám thước để tránh khỏi bị máu tươi phọt vào người mình.

Đột nhiên nàng nghe thấy phía sau có tiếng cười lạt, giật mình kinh hãi quay người lại mới hay dưới gốc cây cổ thụ một thiếu niên anh tuấn vô cùng đang đứng nhìn mình.

Người đó chả là Kiếm Phi là gì ? Nàng nũng nịu vội hỏi:

- Đặng công tử, vết thương đã khỏi chưa ?

Kiếm Phi đưa mắt nhìn dấu trường một vòng rồi lạnh lùng đáp:

- Cái gì ? Cô nương còn muốn đánh thêm một chuồng nữa hay sao ?

Ngày thường Lý Hồng có tiếng là nữ sát, tính kiêu ngạo và hung ác khôn tả, có bao giờ lại âu yếm hỏi thăm một người đàn ông như thế, huống hồ Kiếm Phi lại là kẻ thù chỉ định của sư môn, nhưng tình yêu rất lạ lùng, nàng bị phong độ và khí phách cao quý của chàng hấp dẫn cho nên nàng không tiếc tay kết oán với Thiết Hồng bang để diệt trừ một kình địch cho Kiếm Phi.

Nhưng nàng có ngờ đâu Kiếm Phi lại có thái độ lạnh lùng như vậy đối với mình, nàng tức giận suýt tí nữa thì khóc ra tiếng, liền dùng giọng mũi kêu hừ một cái rồi hỏi lại:

- Đặng Kiếm Phi, ngươi có biết những người này là ai không ?

Kiếm Phi thản nhiên đáp:

- Đừng nói những chuyện thừa ấy làm chi, tại hạ không cần biết những người đó là ai cả, nhưng một chuồng của cô nương tặng cho tại hạ thế nào cũng có ngày trả lại được.

Lý Hồng nghe nói đau lòng vô cùng, vội xông đến tát chàng một cái đồng thời với giọng run run quát bảo:

- Người... người không có lương tâm...

Kiếm Phi vội lùi về phía sau năm bước, kiêu ngạo đáp:

- Tại hạ học nghệ chưa được tinh xảo, tự biết địch chưa nổi cô nương. Nhưng nếu cô nương vẫn còn nhất tâm muốn cướp kiếm và quyền phổ của tại hạ thì chúng ta lại so

tài lần nữa. Nếu tại hạ không may mà chết thì lúc ấy cô nương tha hồ lấy hết những vật của tại hạ.

Lý Hồng tát hụt một cái lại nghe thấy Kiếm Phi nói như vậy nàng càng đau lòng thêm, quay người ra ứa nước mắt, hậm hực nói tiếp:

- Được, Đặng Kiếm Phi, chúng ta sẽ biết nhau.

Vừa nói xong, nàng đã hóa thành một đám mây đỏ bay lên trên không tiến thẳng vào trong rừng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Kiếm Phi nhìn theo nàng đi rồi thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Không ngờ một thiếu nữ xinh đẹp như thế lại là một nữ cường đạo giết người không gớm tay !

Chàng định bỏ đi thì đột nhiên có giọng khàn khàn lạnh lùng quát bảo:

- Tiểu tử, hãy dừng lại cho lão phu hỏi.

Kiếm Phi giật mình, nghĩ thầm:

- Khinh công của người này cao siêu thực, đến phía sau lưng ta rồi mà ta vẫn không hay biết.

Chàng nghĩ vậy vội quay người lại.

Lúc ấy trời đã tối, chàng thấy ở chỗ cách xa mình có một người áo vàng, tuổi trạc trung niên, hai tay dài quá đầu gối mình, chỉ cao chừng bốn thước, vừa gầy vừa bé nhỏ, đứng vẻ rất kiêu ngạo. Chàng đưa mắt nhìn người đó một cái rồi kiêu ngạo hỏi :

- Các hạ gọi tại hạ đứng lại để hỏi gì thế ?

Người nọ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Tiểu tử có phải là Đặng Kiếm Phi không ?

Kiếm Phi nghe thấy đối phương gọi mình là tiểu tử, trong bụng tức giận lắm, liền kêu hừ một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải, chính tại hạ là Đặng Kiếm Phi đây, còn các hạ là ai ?

Người nọ đột nhiên ngừng mặt lên trời cười ha hả rồi đáp:

- Lão phu là Hắc Thủy Nhất Thần Sát Tồn Kỳ, đường chủ Bạch Hổ đường của Thiết Hồng bang. Hà... hà... lão phu lại tưởng Kim Húc lệnh chủ là một nhân vật ba đầu sáu tay gì, không ngờ lại là một tiểu tử chưa hết hơi sữa như vậy...

Nói xong y đột nhiên vỗ tay một cái, liền có hai ông già tuổi chừng sáu mươi nhảy ra, thái độ rất cung kính đứng ở phía sau y.

Tồn Kỳ quay lại nói với ông già dong dỏng cao đứng ở phía bên phải rằng:

- La tuần tra hãy bắt cho ta tiểu tử này.

Nghe giọng nói của y thì hình như y không thềm ra tay đấu với chàng vậy.

La tuần tra cung kính đáp:

- Thừa lệnh đường chủ.

Nói xong, y lớn bước đi tới quát bảo Kiếm Phi rằng:

- Tiểu tử biết điều thì đứng yên cho lão phu trối.

Lúc này Kiếm Phi đã kinh hãi thực sự, chàng bụng bảo dạ rằng:

- Hắc Thủy Nhất Sát Tần Kỳ là một đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, không ngờ lại gia nhập Thiết Hồng bang. Xem như vậy cao thủ của Thiết Hồng bang đông đảo lắm, việc phục thù của ta không phải là chuyện dễ đâu.

Nghĩ tới đó thì La tuần tra đã lên tiếng quát bảo rồi, chàng liền sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại:

- Các vị đều là hảo hán của Thiết Hồng bang ư ?

La tuần tra trầm giọng đáp:

- Tiểu tử hãy nghe cho kỹ, ngày này sang năm tức là ngày giỗ đầu của người đấy.

Nói xong y cười ha hả múa song chưởng nhắm đầu Kiếm Phi tấn công tới.

La tuần tra dùng hai chưởng tấn công một lúc mà lại đánh chéo tay như vậy thực khó mà chống đỡ.

Kiếm Phi thấy vậy càng giật mình kinh hãi thêm và nghĩ tiếp:

- Một tên tuần tra thủ hạ của Tần Kỳ đã lợi hại như thế này, chắc công lực của Tần Kỳ còn phải lợi hại gấp mấy lần.

Nghĩ đoạn, chàng không dám trì hoãn vội xoay người một cái và cũng dùng chưởng phản công luôn.

Vừa ra tay, Kiếm Phi đã giở tuyệt học của sư môn là Long Phụng Song Tuyệt Chương ra đối địch. Đôi bên mới đấu được mấy hiệp, cát bụi ở dưới đất đã bay mù mịt.

La tuần tra đây vốn tên là La Thanh cũng có một tên có hạng trên giang hồ, biệt hiệu là Khai Sơn chưởng. Chưởng lực của y rất hùng hậu, y với Nguyên chưởng Hoàng Chính Đường, hai người đã theo Tần Kỳ từ lúc còn ở bên bờ sông Hắc thủy, cho nên Tần Kỳ được Thiết Hồng bang mời nhập bọn và trao cho trách vụ thủ tịch đường chủ của Đường Tam Đường mà kiêm luôn Đường chủ Bạch Hổ Đường, nên La Thanh với Hoàng Chính Đường hai người mới là tả hữu tuần tra cho y.

La Thanh tưởng đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như thế này chỉ cần đánh vài ba chưởng là đánh bại được ngay, ngờ đâu lúc đấu với nhau mới biết đối phương không phải là tay vừa, và càng đấu y càng hoảng sợ thêm.

Thân hình của Kiếm Phi nhanh như gió, chưởng lực lại hùng hậu, thế võ tinh kỳ. Khai sơn chưởng tung hoành mấy chục năm cũng phải kinh hãi thâm. Hai người càng đấu càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đấu được mấy chục hiệp liền.

Đột nhiên trong trận đấu bỗng có tiếng kêu hự vọng ra, rồi hai người cùng nhảy lùi sang bên. Thấy Khai sơn chưởng La Thanh tay trái ôm lấy ngực, thân hình loạng choạng lui về phía sau mấy bước rồi mồm cứ hộc máu tươi hoai. Hoàng Chính Đường đứng cạnh Tần Kỳ thấy vậy khẽ quát lên một tiếng đang định xông lên.

Tần Kỳ đã dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói:

- Hoàng tuần tra hãy đỡ La tuần tra sang một bên đã.

Nói xong, y tiến lên hai bước vênh vào ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi nói tiếp:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi có mấy miếng võ ấy.

Kiếm Phi mỉm cười kiêu ngạo đáp:

- Nếu không chút bản lĩnh sao dám đến Thiết Hồng bang.

Nói xong, chàng ngấm ngầm vận Long Phụng Cương Khí lên để phòng bị.

Tần Kỳ sầm nét mặt lại, với giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử ! Ngày hôm nay lão phu sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu.

Nói xong, y giơ hai cánh tay khô khan ra lấy gân vận sức, không khí liền gây chấn ngay. Trận đấu tiên chỉ khẽ va đụng một cái bùng nổ liền.

Tuy mồm nói ngông cuồng như vậy nhưng Kiếm Phi tự nghĩ mình địch không nổi Tần Kỳ, cho nên chàng không dám sơ suất, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đối phương.

Chính mắt Tần Kỳ đã trông thấy Kiếm Phi đã trọng thương La Thanh nên y cũng không dám khinh thường đối thủ, vẫn cứ nhìn chòng chọc vào Kiếm Phi.

Hai người đứng coi chừng nhau chẳng nói chẳng rằng, chung quanh cũng yên lặng khôn tả, đến cây kim rớt xuống đất cũng có thể nghe được.

Đột nhiên Tần Kỳ lạnh lùng quát lớn:

- Tiểu tử nộp mạng cho ta đây !

Lời nói của y chấm dứt, y đã xông lại tấn công Kiếm Phi luôn mười hai chưởng.

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng rồi giơ chưởng ra chống đỡ và chàng càng nhanh nhẹn phản công lại tám chưởng và đá sáu cái một lúc.

Chỉ trong nháy mắt, trận đấu của hai người đều giở hết tài ba võ học của mình ra chống cự Kiếm Phi đã giở Long Phụng Song Tuyệt Chưởng ra, thỉnh thoảng lại xen lẫn pho "Long Phụng Cương khí", một pho quyền chưa được hoàn toàn, nhưng oai lực rất mạnh, quả thực lợi hại khôn tả.

Tần Kỳ cũng giở hết tài học của mình ra đối địch và y cũng giở cả pho "Thấp Thập Nhị lộ trạch Tinh chủ" đã làm cho y nổi danh ra đối địch.

Chương của y vừa nhanh vừa mạnh, lại thêm lúc cương lúc nhu, thực khó mà chống đỡ cho nên đấu đến trăm hiệp rồi thì y đã dần dần thắng thế hơn.

Đột nhiên Kiếm Phi rú lên một tiếng thực dài, tiếng rú của chàng chưa dứt thì người chàng đã phi lên trên cao hơn ba trượng, rồi tay trái rút thanh Kim Húc thần kiếm ra, liền có một luồng ánh sáng tỏa ra như mặt trời mọc ở phía Đông vậy.

Tần Kỳ cũng phi thân nhảy lên tựa như một con hạc lớn xông tới trước mặt Kiếm Phi, đồng thời tay của y cũng có thêm một đôi Tử mẫu liên hoàn luyện.

Tử mẫu liên hoàn luyện này có tất cả mười bảy cái vòng, vòng mẹ lớn hơn có tám cái, vòng con nhỏ hơn có chín cái. Tử mẫu liên trạch với nhau co giãn tùy theo ý muốn, mỗi một cái vòng lại thoát ra một tiếng kỳ lạ, có thể làm rối trí tâm thần của kẻ địch.

Kiếm Phi đã rút Kim Húc thần kiếm ra rồi liền giở pho "Kim Long Đoạt Mệnh Ảo Thiên kiếm pháp" mà chàng mới học được tám thế ra đối địch. Thế thứ nhất là "Kim Long sơ thăng" (rồng vàng mới lên trên trời) chỉ thấy một đạo kim quang tia ra, bên trong xen lẫn tiếng kêu như sấm động, và cũng tựa như một con rồng nhằm Tần Kỳ vô tới vậy.

Tần Kỳ dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, giở Tử mẫu liên hoàn luyện lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu "leng keng" mấy tiếng. Tiếng kêu đó vừa dứt thì sợi dây của y bỗng dài hẳn ra nhằm hai chân Kiếm Phi quật tới.

Trận đánh càng kịch liệt hơn hồi nãy và chỉ thoáng cái đôi bên đã đấu được mấy chục hiệp.

Trong đấu trường, kiếm quang và vòng luyện càng ngày càng kéo dài, tiếng gió kêu "vù vù", tiếng "vo vo" làm vang tai nhức óc, nên nhất thời cũng không sao phân thắng bại được.

Đột nhiên có một tiếng quát lớn, một cái bóng người cùng một luồng ánh sáng xanh như một con chim cắt cùng nhảy xổ tới.

Thì ra đó là một đạo sĩ cao bảy thước, tay cầm con dao Miến Điện nhằm người Kiếm Phi chém xuống.

Kiếm Phi giờ những thế lợi hại nhất của pho "Kim Long Đoạt Mệnh Ảo Thiên kiếm pháp" ra chống đỡ, thanh thế quả thực kinh người.

Nhưng hai sợi dây Tử Mẫu Liên Hoàn của Tần Kỳ đã lão luyện và ác độc, lại thêm thanh đao sắc Miến Điện của Hoàng Chính Đường cũng lợi hại vô cùng, cả hai đều bao vây chặt lấy Kiếm Phi.

Lúc ấy Hoàng Chính Đường đang múa thanh đao nhằm ngang lưng của chàng chém tới. Chàng liền múa nhanh thanh bảo kiếm hóa thành mấy đạo kim quang như sao sas nhằm thẳng bụng của Hoàng Chính Đường đâm luôn.

Hoàng Chính Đường vội múa thanh đao thành năm bông hoa xanh đỏ chống đỡ.

Ngờ đâu, thế kiếm của Kiếm Phi bao hàm mười bốn thức, khi đao Miến Điện của đối phương vừa va chạm vào thì kim quang ấy đã đột nhiên tỏa ra như cây pháo bông đốt cháy vậy.

Hoàng Chính Đường không ngờ kiếm thế của đối phương lại lợi hại như thế, muốn rút tay lại để rút lui nhưng đã muộn rồi.

Quả nhiên chỉ nghe thấy kêu "hự" một tiếng, người y đã có máu tươi bắn tung tóe như trời mưa máu vậy và cánh tay trái của y cũng bay đi theo.

Kiếm Phi hạ được một kẻ địch người hơi chậm một chút, Tần Kỳ thấy vậy khi nào để yên cho. Y liền thừa cơ múa "Tử mẫu thiết hoàn luyện" xông lại tấn công sau lưng của chàng.

Kiếm Phi cả kinh vội giơ thân kiếm lên chống đỡ, người cũng ngồi xổm xuống và tà tà nhảy sang bên phải tránh né.

Khi nào Tần Kỳ lại chịu để cho chàng chống đỡ như thế, vội xoay thế luyện, khiến hai sợi dây thừng như hai chiếc gậy sắc ở hai bên tả hữu đánh bổ xuống.

Kiếm Phi chỉ chậm tay một chút nên chỉ còn cách chống đỡ mà thôi, chớ không sao phản công lại được. Bất đắc dĩ, chàng giở hết toàn lực ra chống đỡ, một mặt tả né hữu tránh, đồng thời vận Long Phụng Cương Khí ra tới cực độ để truyền vào thanh thân kiếm.

Quả nhiên những tia kiếm quang của chàng bỗng dài hẳn và đồng thời có tiếng kêu "veo veo" nữa.

Tần Kỳ thấy vậy cười quái dị và nói:

- Tiểu tử mau nộp mạng đi ! Mau nộp mạng đi !

Y chưa nói dứt, Kiếm Phi đã thấy khí giới của đối phương như ở bốn mặt tám phương cùng lấn át tới vậy.

Chàng cả kinh, vội dùng toàn lực thế Vân Phong Vụ Vể ra (mây phong tỏa sương bịt kín), chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu "coong coong", tiếp theo đó có tiếng kêu "hự" rất thảm khốc, rồi lại có tiếng kêu "cộc cộc" nữa. "Tử mẫu liên hoàn luyện" của Tần Kỳ đã bị bảo kiếm của Kiếm Phi chặt đứt làm mấy khúc, bắn đi tứ phía, rớt vào trong rừng mất tích, nhưng lưng của Kiếm Phi cũng bị đánh một thế rất mạnh.

Tay chàng vẫn nắm lấy thần kiếm, hai mắt tròn tròn xoe đứng yên, máu tươi ở mồm, mũi, tai của chàng chảy ra như suối.

Mặt chàng đang đỏ hồng đã biến thành xanh, thành nhợt rồi hai mắt đang sáng suốt cũng biến thành mờ dần, rút cục chàng từ từ ngã gục xuống.

Tần Kỳ ngạc nhiên nhìn chàng cho tới khi té ngã, mới cười giọng quái dị một tiếng và nói:

- Y là một tay cứng cỏi, nhưng vẫn không sao thoát khỏi bàn tay của Tần Kỳ này.
Nói xong, y từ từ đi tới cạnh Kiếm Phi...

- o O o -